

**SİLAHLI ÖRGÜTLÜ GERİCİLİĞE KARŞI,
ÖRGÜTLÜ DEVRİMCİ MÜCADELEYE!**

POLİTİK-GÜNDEM / 3

Bu tabloda değişimin, çelişkinin ve çatışmanın en yoğun olduğu alan Ortadoğu'dan Kuzey Afrika'ya uzanan hattır. Bu alanda yaşanan çatışma ve çelişkiler, ciddi düzeyde bir bölgesel savaş düzeyindedir. Durmaksızın her ülkenin içinde, ülkeler arasında ve emperyalistler arasında namlunun ucuna dayanan bir savaşım söz konusudur. İşçi sınıfına, ezilen halklara ve uluslara durmaksızın "barış, kardeşlik" söylemiyle silahsızlanmayı ve örgütsüzlüğü dayatan, bu gerici çetelerin istediğinin dışına çıkan her örgütlenmeyi ve mücadeleyi "terörizm" olarak tecrit etmeye çalışan bir ideolojik kuşatma da sürece paralel ilerlemektedir.

Yeni Demokrasi

23 OCAK-6 ŞUBAT 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 53 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK

s.4

Fili Meşru Mücadele ve Sendikalar

İşçi sınıfı meşruluğunu haklılığından almaktadır. Mevcut durumda işçi sınıfının sömürü düzenine karşı haklılığı perdelenerek orta yolcu bir anlayış sergilenmektedir. İşçi sınıfının haklarıyla patronların üretim verimliliği harmanlanmakta, direniş ve fiili-meşru mücadele yerine "barışçıl" yöntemler tercih edilmektedir. Sendikalar, uzlaşmaz iki sınıf olan burjuvazi ve proletarya arasında arabuluculuk işlevini görmektedir.

MAKALE

s.10

Proletaryanın Hukuku mu? Burjuva Hukuku mu?

Tarih boyunca hukukun işlevi ege-men üretim ilişkilerini düzenlemek ve korumak olmuştur ancak hukukun bu gerici niteliği proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesiyle ortadan kalkar. Bir başka deyişle nicel birikim hukukun nitel değişimini koşullandırır ve hukukun gerici niteliği tersine döner. Sosyalizmde hukuk proletarya diktatörlüğünden beslenir ve özünü ondan alır.

BÜYÜYEN AÇLIĞIMIZ

İSYANIMIZDIR!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

sınıf bilinciyle, sınıf içerisinde mücadeleye ve örgütlenmeye

14

GENÇLİK

geleceksiz değiliz, gelecek bizim

15

ANALİZ

yayılmacılık ve müslüman kardeşler

“Yangını Ben Başlattım” (Mao Zedung)

Umut Yayıncılığın Türkçeye kazandırdığı bu kitap, Çin Devrimi'nin 70. yılına bir selam olduğu kadar, incelendiğinde anlaşılacağı gibi, “sosyalizmin sorunları” tartışmasına önemli bir katkıdır. “Sosyalizmin sorunları” derken sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesini anlıyoruz. Devrimin gerçekleşmesi ve komünist partisinin iktidara gelmesiyle birlikte bütün tehlikelerin ortadan kalktığı fikri sosyalizme dair romantik bir yanılsamadır. Gerçekte ise gerici sınıfların egemenliğinin yıkılması ve proletaryanın iktidarı fethetmesi, henüz kimin kazanacağı belli olmayan uzun bir yolun başlangıcıdır. Elinizde tutmuş olduğunuz bu kitap, devrimin proletarya diktatörlüğü altında sürdürülmesinin çarpıcı bir anlatımıdır. Kitap zengin bir kaynak taramasına, tanıkların dinlenmesi, saha çalışması ve güçlü sentezlere dayanarak hazırlanmıştır.

Maoizm, proletaryanın iktidar mücadelesi gibi, iktidarda ki proletaryanın komünizm perspektifiyle devrimi sürdürme sorununda da bilimimizin bugünkü en yüksek, en gelişmiş seviyesini temsil eder. Toplumsal gelişmeye bağlı olarak yeni sorunlar, yeni çelişkiler ve bu çelişkilerin çözüm biçimleri gündeme gelmektedir. Maoizm hem bu yeni sorun ve çelişkilere teorik ve pratik bir yanıt, hem de ML'nin mevcut haliyle daha bir derinleştirilmesi, geliştirilmesidir.

Sosyalizmde sınıf mücadelesi sorunu Mao Zedung'a kadar proletaryanın diğer büyük öğretmenleri tarafından incelenmiş, bir çerçeveye oturtulmuştu. Marks ve Engels tarafından geliştirilen ve Lenin, Stalin yoldaşlar tarafından güçlü biçimde sahiplenilerek, pratiğe uygulanan

proletarya diktatörlüğü kavramı sınıflar mücadelesinin, proletaryanın bu büyük öğretmenleri tarafından sosyalizme içkin bir sorun olarak kavrandığını gösterir. Başkan Mao Çin deneyimiyle birlikte Sovyetleri de derinlemesine inceledi, Stalin yoldaşın uygulamada ki hatalarını gördü, eleştirdi, dersler çıkardı. Lenin'in “küçük üretim sürekli olarak, her gün, her dakika ve her an kitlesel olarak kapitalizmi ve burjuvaziyi doğurur” değerlendirmeye

sini benimsedi, fakat “Bu süreç işçi sınıfı ve Parti üyeleri arasında da işlemektedir.” “Hem proletarya safalarında, hem de devlet organlarının çalışanları arasında burjuva yaşam tarzını sürdüren insanlar vardır.” (Sabah Tufanı II) diyerek sorunun daha önce görülmemiş veya sosyalizmde sınıf mücadeleleri düzleminde incelenmemiş yönüne, ideolojik yönüne dikkat çekti. Üretim araçlarının mülkiyet yapısında gerçek-

leştirilen bir sosyalist devrim, aynı biçimde ideolojik ve siyasal alanlarda köklü bir proleter devrimle(rle) buluşturulmaz/tamamlanmazsa sosyalizm sağlamlaştırılmazdı. Me-sele belli durum ve koşullarda üst yapının, düşüncenin belirleyiciliğiyle ilişkiliydi; aksi yönde düşünme felsefi tek yanlılık. Mao Zedung'un başta Çin Devrimi, Büyük İleri Atılım ve Büyük Proleter Kültür Devrimi olmak üzere önderlik ettiği tüm büyük hareketlerde proletaryanın ideolojisini

en gelişkin, en ileri düzeyde kavrayışı yön vermektedir.

ÇKP 1956 da sosyalizme geçiş sürecini tamamlamıştır; yani Çin deki toprak ve diğer üretim araçları üzerindeki mülkiyetin sosyalist dönüşümünü başarmıştır. Yayınlamış olduğumuz bu çalışma kültürdeki, daha genel anlamda ideolojik ve siyasal cephedeki dönüşümün mülkiyet biçiminden daha inatçı çıktığını, Çin'in sosyalist inşasına hangi çapta engel-

ler çıkarttığını gözler önüne sermektedir. Büyük İleri Atılım döneminde Peng De-huay'ın, hemen akabinde Liu Şao-çi'nin başını çektiği revizyonistlerin ismi dahi geçmeden, ama onların örgütlü çaba ve müdahalesiyle sosyalizme karşı nasıl bir savaş açıldığını okuyoruz, bu kitapta. Üç büyük çelişki, yani kafa ile kol, kır ile kent, proletarya ile köylülük arasında ki çelişki komünistler için proletaryanın çıkarları yönünde dönüştürülmesi gereken ve o momentte önceliği olan çelişkilerdir. Liu Şao-çi çetesi bu üç çelişkinin izdüşümü olan bütün durum ve hallerde burjuva bir müdahalede bulunmuş, sosyalizmi yolundan saptırmaya, kapitalizmi yerleştirmeye çalışmışlardır. Büyük Proleter Kültür Devrimi ÇKP içerisinde Mao önderliğinde ki komünistlerin boşa çıkartıldığı, Liu'nun temsil ettiği kapitalist yolcuların olabildiğince pervasızlaşıp sosyalizme saldırdığı bir dönemde başlamıştır. Mao “Yıllardan beri -Partideki revizyonistleri- nasıl tepe taklak edebileceğimi düşündüm durdum” diyor ve şu çözümü geliştirdiğini söylüyordu, “sonunda en etkili yöntemin kitleleri sarsmak olduğunu anladım.” BPKD'nin o büyük ateşini Mao yakmış, yangını Mao başlatmıştı!

Bu kitap 10 yıl boyunca süren ve tüm dünyayı etkileyen o büyük devrimdeki Çin'i, Mao'nun Çin'ini, ama ayrıca Mao sonrası Çin'i anlatıyor. Çin halkının hizmetinde olan ÇKP Mao'nun ölümü sonrası, proleter çizginin yenik düşmesiyle, Çin halkına düşman bir ÇKP'ye dönüşmüştür. Bütün bu süreç en acı biçimde bu kitapta işlenmektedir. Okurdan hak ettiği ilgiyi görme ümidiyle ...

Bir Yeni Demokrasi Okuru

daşların yaşamlarına dair anı anlatıları tüm okurlarımızla paylaşmayı bir görev kabul ediyoruz.

Uzun bir aradan sonra dergimizin 4. sayısı aracılığıyla sizlerle buluşmanın mutluluğunu yaşarken dergimizin daha kolektif ve nitelikli bir şekilde çıkarılması iddiamızı koruyarak sürekliliği sağlanmış bir kadın dergisi yaratma noktasında ısrarımızı yineliyoruz. Tüm okurlarımıza iyi okumalar.”

Yeni Demokrat Kadın Dergisi'nin 4. sayısı çıktı!

HABER MERKEZİ- Yeni Demokrat Kadın Dergisi'nin 4. sayısı çıktı. İktidar Mücadelesi ve Kadına Yönelik Şiddet dosya konusu ile çıkan YDK Dergisi'nin önsözü şu şekilde;

“Emek' dosya konulu 8 Mart Özel Sayımızdan sonra 'İktidar mücadelesi ve Kadına Yönelik Şiddet' dosya konulu 2020 Kış dönemini kapsayan 4. sayımızla yeniden siz okurlarımız-

la birlikteyiz. Kadına yönelik şiddetin sınıf mücadelesinden bu bağlamda iktidar mücadelesinden bağımsız

ele alınamayacağından hareketle bu sayımızda şiddetin tarihsel kökenleriyle birlikte iktidar, erkek egemenliği, devlet ve aile olguları içerisinde kadına yönelik şiddet, güncel saldırıları da kapsayacak şekilde ele alarak kadına yönelik şiddet çok yönlü şekilde tartışmaya çalıştık.

Özel sayımızda olduğu gibi bu dergimizde de devrimci kadınların yaşama-mından öğrenme anlayışıyla Kamile Öztürk ve Hatayi Balcı yol-

SİLAHLI ÖRGÜTLÜ GERİCİLİĞE KARŞI, ÖRGÜTLÜ DEVRİMCİ MÜCADELEYE!

Dünyada da ülkemizde de gündemlerin hızla bir birini yiyen, değişim hızına yetişmenin olanaklı olmadığı bir durum vardır. ABD-İran geriliminin "savaş çıktı çıkacak" köpüğü, heyecanı ve bunun yarattığı saflaşma-sıralanma hali, yerini bir anda İdlib, Libya, Doğu Akdeniz'in enerji için emperyalistler ve bölge ülkeleri tarafından parsellenmesi ve bunun yarattığı keskin gerilime bırakabiliyor. Ülkemizde de Libya'ya askeri müdahaleyi de içeren tezkere tartışmaları sürerken, kaşla göz arasında gündem Kanal İstanbul'a, Suriye'den yeni göç dalgasına, vahşi bir şekilde bir kadının katledilmesine ya da kaybolmasına, asgari ücret tartışmasına, işsizliğin ve ekonomik krizin yarattığı semptomlarla kararan yaşamlara evriliyor.

Bu tablo hercümerç olan ekonomik, siyasal, sosyal, toplumsal gerçekliğin kaçınılmaz bir sonucudur. Böylesi dönemlerde gündemlerin değişim hızı, arayış ve mücadelenin boyutu sürekli ivme kazanan bir yapıya sahiptir. Bu içsel çelişki ve itim, her an her şeyin olmasına olanak sunan, gündemlerin hızla başkalaşmasına yol açan bir durumu kaçınılmaz kılmaktadır. Kaos ve karmaşanın hüküm sürdüğü, at izi ile it izinin bir birine girdiği, güç dengelerinin yeni arayışlarla değiştirilmeye ya da korunmaya çalışıldığı, emperyalistlerin ve gerici güçlerin başta ezilen halklara-uluslara ve bir birlerine karşı haydutluk yöntemlerini geliştirip, pervasızlaştırdığı bir yuvalanma ve yuvarlanma hali söz konusudur.

Emperyalistler ve onların sisteminin uzantısı olan gerici devletler arasındaki çelişki ve çatışmalar adeta zikzaklı bir eğriyle sürekli yukarı doğru tırmanmaktadır. Emperyalistlerin bir birlerine yönelik ekonomik tehditleri, pazar alanlarına yönelik politik ve askeri girişimleri, her bir gücün stratejik ittifakına karşı diğer gücün yer yer yumuşak güçle ve taktik hamlelerle "kur" yapan girişimleri ya da Kasım Süleymani suikastinde olduğu gibi sert hamlelerle nabız yoklaması ve denge bozmayı hedefleyen askeri hamleleri daha fazla yoğunlaşmakta ve yer yer de boyut kazanmaktadır. Kuşkusuz bu karmaşa ve kaosun hem nedeni hem dümenine geçerek yönetenleri emperyalist güçlerdir. ABD, Rusya, Çin, Almanya-Fransa emperyalistleri tüm lokal, bölgesel ve uluslararası sorunun hem nedeni,

hem temel aktörü, hem bozucu hem de oyun kurucusu durumundadır. Bunun dışında zincirin diğer halkaları olan yarı-sömürge ülkeler ise ya oyunun çevrildiği alan ya da kurulan oyunun figüranı durumundadır. Bunun ötesinde bu ülkelerin kendilerine biçtikleri ya da yanıltıcı bir şekilde bu ülkelere biçilen oyun kurucu rolleri gerçek sanmak gelişmelerin dinamiklerini anlamayı zorlaştıracak, sorunların özündeki gerçekliği kavramayı engelleyecektir.

Zira bir bütün olarak emperyalist sistemin gerçek anlamda yaşadığı ekonomik ve siyasal kriz koşulları söz konusudur. Böylesi kriz durumu emperyalizmin temel besin kaynağı olan sermaye birikim koşullarını güçlendirecek pazarları genişletmek, sağlamlaştırmak ve sürecine uyumlu hale getirmek, savaşları kıskırtmak, ölümcül rekabet için kan-göz yaşı akıtmak ve güç-olanakları durmaksızın büyütme. Bunlara hiçbir zaman ara vermez ancak bunların daha keskin hale gelmesi esasta krizli yapının, güç ilişkilerinin başkalaşması eğiliminin ivme kazandığı koşullarda olur. Bugün bu koşullar içinde geçilmektedir. Bu koşullar tüm ilişkilerin karmaşık, sıra dışı ve aynı zamanda oluşmuş dengelerin alt üst olma eğilimi ilerler. Bugünün özelliği de budur. Bu yüzden gündemler hızlı değişiyor, taktik ilişkiler çabuk kuruluyor ve hızla bozuluyor.

Emperyalist-kapitalist sistem kaynaklı sorunlar ise tekil, istisna, lokal ya da bölgesel ölçekli değil bütünlüklü ve her cephede her emperyalistin gücü ve olanakları ölçüsünde çok yönlü bir mücadele-savaşım olarak sürüyor. Birinin bitip diğerinin başladığı bir gelişmeler dizisi değil, bir dizi gelişmenin-çelişkinin ve mücadelenin sür-

düğü bir süreç yaşanmaktadır.

Bu tabloda değişimin, çelişkinin ve çatışmanın en yoğun olduğu alan Ortadoğu'dan Kuzey Afrika'ya uzanan hattır. Bu alanda yaşanan çatışma ve çelişkiler, ciddi düzeyde bir bölgesel savaş düzeyindedir. Durmaksızın her ülkenin içinde, ülkeler arasında ve emperyalistler arasında namlunun ucuna dayanan bir savaşım söz konusudur. İşçi sınıfına, ezilen halklara ve uluslara durmaksızın "barış, kardeşlik" söylemiyle silahsızlanmayı

sunmuştur. İdlib'de Rusya ve Rejim son süreçte askeri hamlelerle yüzbinlerce insanı göçe zorlamıştır. Astana, Cenevre görüşmelerinin üretilmediği sonuç mitralyözlerin gücünü iyi kullananın etkinliğine yerini bırakmıştır. Libya için Moskova'da TC-Rusya, Berlin'de Fransa-Rusya-İngiltere-Almanya'nın önderlik ettiği ve Türkiye, Mısır, Cezayir gibi bölge ülkelerinin de katıldığı Libya'nın geleceği tartışmasında çıkan en önemli sonuç "silah ambargosunun devam ettirilmesi" safatası altında tüm güçlerin silahların gölgesi olmaksızın hiçbir adım atmaya yanaşmaması olarak çıkmıştır. Mücadele halindeki güçlerin bir birini silahsızlandırmaya değil silahlarla yenmeye bildiği ne kadar gerçekse, bu gerici güçlerin halkı silahsızlanmaya mahkum kılarak "kaderine" boyun eğmeye zorladığı, tüm politik, askeri, ideolojik konumlanışlarını buna göre belirlediği de bir o kadar gerçektir.

Bu gerçeklikte emperyalistlerin aralarındaki çelişkileri keskinleşmeye devam edecek, bunlara bağlı gerici devletler ve güçler keskinleşen mücadele içinde en avantajlı şekilde konum olarak emperyalistlerle ajandalarını ortaklaştırmaya çalışacaklardır. Ezilenlere ise tüm bu hercümerç içinde, sömürü, zulüm, inkar, baskı ve savaş politikasına karşı durmaksızın, belirli olan her sorun karşısında bir araya gelmek örgütlenmek, devrimci ve komünistlerin önderliğinde gerici silahlanmaya karşı devrimci temelde silahlanarak "kaderine boyun eğmek" düşmektedir. Bundan başka bir çıkar yol, bir çare yoktur. Bir birini tüketen gündemler, bir birini yiyen gelişmeler, birinin diğerini unuttuğu olaylar içinde boğulmak, gündemlerin izleyicisi olmak ve nesnesi haline gelmek, bunların yemi olmak değil, tüm gericiliğin çanına ot tıkayacak, canını okuyacak özne olmak, örgütlenmek ve savaşmak görevi asıl gündem olmalıdır. Aksi takdirde gelişmeleri anlamak, onu takip etmek, analiz yapmak yeterli olmayacaktır, aslanan anlarken kavramak ve onu değiştirip karşısında özne olmaktır. Diğer türlü-sü emperyalist güç odaklarının, gerici kliklerin, çürümüş ve yozlaşmış güçlerin birbiri ile savaşımında ve güç devşirme egemen olma mücadelesinde sadece yem olmayı getirecektir. Yem olmayalım, örgütlenip savaşarak geleceğimizi avcumuzun içine alalım.

ve örgütsüzlüğü dayatan, bu gerici çetelerin istediğinin dışına çıkan her örgütlenmeyi ve mücadeleyi "terörizm" olarak tecrit etmeye çalışan bir ideolojik kuşatma da sürece paralel ilerlemektedir. Emperyalistler, onlara bağımlı gerici devletler ya da onların uşağı örgütlenmeler namlularını sürekli doldurarak ve geliştirerek haksız düzenlerini sürdürmek için harıl harıl savaş makinalarını büyütüp, etkin olmak için çabalarken; ezilen halklara ve uluslara silahlanmanın, onların huzurunu kaçırmamanın ne kadar kötü ve ağır bedeli olduğunu anımsatarak onları güçsüz düşürmeye çalışmaktadırlar.

İran'dan Yemen'e, Iraktan Suriye'ye, Kürdistan'ın dört parçasından Filistin'e, Sudan'dan Libya'ya ve tüm doğu Akdeniz havzasına kadar her çelişkide emperyalistler ve her türlü gericilik örgütlenip, silahlanmaya hız verirken, ezilenleri kuşatan sınırlayan ve yoğun bir sömürü ve baskı cenderesine alan adımlar atılmaktadır. İran ve ABD arasındaki çelişkide silahlar konuşmuş, silahlanmaya daha fazla yoğunlaşma sonucunu deneyimlemişlerdir. Irak'ta Suriye'de "barış ve uzlaşma" adı altında yapılan her görüşme aynı zamanda daha büyük katliamlar, daha ciddi savaşlara zemin

Fiili Meşru Mücadele ve Sendikalar

Kapitalist sistem kendini zorbalıkla ve bunu örgütlü aygıtlarıyla yaparak sürdürür. Başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen kesimlere yönelik sömürü ve baskı düzenini tüm aygıtlarıyla açlık ve sefalet içerisinde hakim kılar. Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan işçi sınıfı mücadeleye giriştiğinde egemen sınıfların işçi sınıfının devrimci eylemine dair korkusu kendini gösterir. İşçi sınıfına hak mücadelesinde tavizler verir. Kapitalizmin doğuşundan bu yana işçi sınıfı haklarını direnerek, mücadele ederek kazanmıştır. Kapitalizmin doğuşuyla açlık ve sefaletle boğuşan işçi sınıfı, sendikalar, dernekler kurarak patronlara karşı örgütlü ve zora dayalı mücadelenin zorunluluğunu kavramıştır.

Sendikalar da işçi sınıfının direngen mücadelesi sonucunda kapitalist sistem içerisinde işçi sınıfının öz örgütlülükleri olarak burjuvaziye kendini kabul ettirmiştir. İşçi sınıfı tüm haklarını fiili, meşru mücadele yürüterek kazanmıştır. Yaşadığımız topraklar içerisinde de işçi sınıfının kazanımla sonuçlanan pratikleri fiili meşru mücadelenin örnekleriyle doludur. Adana Demiryolu eylemi, 15-16 Haziran, Kavel Direnişi, 91 Madenci Yürüyüşü, '89 kamu emekçilerinin eylemleri, Tekel işçilerinin eylemi, Bursa metal işçileri, Kazlıçeşme ve Tuzla deri işçi-

leri...

Sınıf sendikacılığı anlayışında da fiili meşru mücadele önemli ve ayırt edici yerde durmaktadır. Bugün gelinen noktada fiili meşru mücadelenin yerini diplomatik ilişkilerin, göstermelik eylemlerin aldığına tanık olmaktadır.

En ilerici sendikalarda bile bu anlayış neredeyse hakim hale gelmektedir. İşçi sınıfı meşruluğunu haklılığından almaktadır. Mevcut durumda işçi sınıfının sömürü düzenine karşı haklılığı perdelenerek orta yolcu bir anlayış sergilenmektedir. İşçi sınıfının haklarıyla patronların üretim ve-

rimliliği harmanlanmakta, direniş ve fiili-meşru mücadele yerine "barışçıl" yöntemler tercih edilmektedir. Sendikalar, uzlaşmaz iki sınıf olan burjuvazi ve proletarya arasında arabuluculuk işlevini görmektedir. İşçi sınıfının direniş ile kazandığı, kazanacağı hakların yerini sendikalar ve patronlar

rat sendikalar ile patron sendikaları arasındaki ayırım da silikleşmektedir. Sendikaların sınıfın gücüne değil bürokrasinin gücüne güvenir duruma gelmişlerdir. Öyle ki örgütlenme süreçlerinde dahi artık direniş tercih edilmeyen, maliyetli bir eylem olarak görülmektedir. Direniş yerine sendikaların bağlı bulunduğu uluslararası üst örgütler devreye sokulmakta, patronlara görüşülme, patronlara Küresel Çerçeve Sözleşmeleri işaret edilmektedir. Yani bir kapitalist, sınıfın şalterleri indirmesiyle değil diğer bir kapitalist ile korkutulmaktadır. Hâl böyle olunca sınıfın örgütlü ve üretimden gelen gücü de hasır altı edilmektedir.

İlerici, demokrat sendikalar patron sendikalarına karşı işçi sınıfı içerisinde yaygın bir biçimde teşhir işlevini de bir kenara bırakarak patron sendikalarıyla diplomasi yürütmeyi tercih etmektedir. Zaman zaman da örgütlü işyerlerinde örgütlü olmayan sendikaların, işçi sınıfında sendikalara karşı güvensizlik oluşturarak örgütlenmeye çalışması sendikaların sınıf mücadelesi kaygısından ne kadar uzaklaştığının göstergesidir. Artık sendikacılık yalnızca bir iş, meslek olarak ele alınmakta sınıf mücadelesi de arka plana itilmektedir.

Bir DDSB'li

arasında geçen diplomasi ve bürokrasi almıştır. Sendikalar patronlara karşı eylem kararı alsalar dahi bunu sınıfın üretimden gelen gücüyle değil mitinglerle, popülist eylemlerle gerçekleştirmektedirler.

Gelinen bu noktada ilerici, demok-

Yüzde 10 zam öneren MESS'e karşı sendikalar masadan kalktı

HABER MERKEZİ- Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS), metal sendikalarına verdiği yüzde 8'lik zam teklifini sendikaların grev kararı alması üzerine yüzde 10'a çıkardı. MESS tarafından yapılan görüşme talebi sonrası dün (20 Ocak) İstanbul MESS Merkez Ofisi'nde yapılan görüşme sonucunda metal sendikaları MESS'in teklifini revize etmesini isteyerek masadan kalktı.

Bursa ve Gebze'de 19 Ocak'ta yüzbinlerce metal işçisinin katıldığı mitinglerin ardından teklifini yüzde 2 yükseltmek zorunda kalan MESS, üretimde, ihracatta ve iç satışlarda yüzde 50'ye varan düşüş yaşandığını belirtti. "Dönem enflasyonu yüzde 6 olmasına rağmen ücret artışı teklifimizi yüzde 10'a çıkarıyoruz" diyen MESS, maliyetler hızla ve yüksek

oranda artarsa, rekabet ettiğimiz ülkelere karşı güçlerini kaybedeceklerini ve uzlaş sağlanması, üretimde durgunluk olmaması amacıyla işçi sendikalarından da çözüm odaklı yaklaşım beklediklerini belirtti.

BİRLEŞİK METAL İŞ: "5 ŞUBAT'TA GREVE"

MESS ile yapılan görüşmelerde işveren tarafının teklifini revize etmesi gerektiğini söyleyen Birleşik Metal İşçileri Sendikası (Birleşik Metal-İş) görüşmelerin ardından

5 Şubat'ta grev kararı aldığını açıkladı. Birleşik Metal-İş ayrıca 23 Ocak'ta Şişli Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde üyeleriyle birlikte yapacakları basın toplantısında grev kararını ve yapılan görüşmeleri değerlendireceğini de duyurdu.

TÜRK METAL: "MESS'İN TEKLİFİ HAKLARIMIZI GERİYE GÖTÜRECEK"

Türk Metal Sendikası ise MESS'in teklifinin yeterli olmadığını belirtti. Teklifi reddeden Türk Metal şu açıklamayı yaptı:

Toplantıda MESS tarafından 1. altı ay için tarafımıza yapılan teklif % 10 oldu. Bugün yapılan görüşmelerde MESS tarafı kendilerinin sürekli yeni ve artan teklifler getirdiğini ancak sendikamızın uzlaşma amaçlı taslakta bir revize yapmadığını belirterek, sendikamızdan teklifini revize etmesini istedi. Müzakere heyetimiz bu talebe MESS'in 3 yıllık sözleşme teklifi başta olmak üzere haklarımızı geriye götürecektir taleplerini sürdürdükleri gerekçesiyle, MESS'in bu isteğini reddederek görüşmeyi sonlandırdı.

Izmir'de Deriteks üyesi işçilerin mücadelesi sürüyor

HABER MERKEZİ- SF Trade'de Deriteks Sendikası'na üye oldukları için işlerine son verilen işçiler, sendikalı olarak geri dönene kadar mücadelelerini bırakmayacaklarını dile getirdi.

Izmir'in Gaziemir ilçesinde faaliyet gösteren SF Trade'de Deriteks Sendikası'na üye oldukları için işlerine son verilen 4 işçinin, ekim ayından bu yana verdiği işe geri dönme mücadelesi sürüyor. 2015 yılında sendikalaşmanın başladığı ve aralıklarla işten atılmaların yaşandığı iş yerinde, sendika ile patron arasında imzalanan protokolle son bulmuştu. Ancak işveren imzaladığı protokole sadık kalmayarak sendikalı işçileri atmaya devam etti.

SF Trade işçilerinden Nurcan Köksal, 2008 yılından beri fabrikada çalıştığını kaydetti. Sendikaya üye olduktan sonra çeşitli baskılara maruz bırakıldığını belirten Köksal, "Beni odaya çekip sendikadan ayrılmam yönünde baskı yaptılar. 20 Aralık'ta yine beni odaya çekip iş barışını bozduğumu söyleyip işime son vermek istediler. Karşı çıktım ve belgede sanki ben istifa etmişim gibi gösterip işten çıkardılar" dedi.

11 yıldır SF Trade'de çalışan Ayşe Erim, sendikalı olduktan sonra işten çıkarıldığını söyledi. İş yerine maddi zarar verdiği gerekçesiyle işten çıkarıldığını anlatan Erim, şöyle devam etti: "İş yerine maddi zarar verdiğim gerekçesiyle işten çıkarıldım. Ancak ben sürekli performans primi alan biriyim. Bu gerekçe sadece uydurulmuş bir bahane. Bunca yıl çalıştığım, iş yetiştirme baskısıyla köle gibi çalıştığım bir yerde üstelik haksız bir şekilde aniden işten çıkarılmak psikolojimi olumsuz etkiledi."

Metal İşçileri Mess Dayatmasına Karşı Meydanlarda

HABER MERKEZİ- Metal işçileri, MESS dayatmalarına karşı Bursa ve Gebze'de miting düzenledi. Türk Metal ve Birleşik Metal İş Sendikası grev kararı aldıklarını ve Birleşik Metal İş Sendikası da 5 Şubat'ta greve çıkacağını duyurdu.

Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay, Bursa'da yaptığı konuşmada, "Metal işçileri, işçi hareketinin amiral gemisidir. MESS bu alanı bir görsün, kısa bir süre sonra bunun iki mislini Kocaeli'de toplayacağız" dedi.

Bursa'da Türk Metal Sendikası, Gebze'de ise Birleşik Metal-İş, toplu iş sözleşmesi sürecinde işveren sendikası Türk Metal Sendikası, Metal Sanayicileri Sendikası'nın (MESS) tutumunu protesto için alanlara çıktı.

Her iki mitingde, MESS'in yüzde 8 zam, 3 yıllık sözleşme ve esnek çalışma dayatmasının kabul edilmeyeceği ifade edildi.

Atalay konuşmasında: "Dediler ki 'Bunlar toplanamaz' ama topladık. Çeliği nakış gibi işliyoruz, en iyi arabayı yapıyoruz, bizler iyi bir yaşam istiyoruz. İş barışını bozmayın. Bu alan-

da EYT'liler haber bekliyor. Kadroya geçmek isteyen işçiler haber bekliyor. Ocak ayında aldığımız ücreti nisanda, nisanda aldığımızı temmuzda almak istiyoruz. Bu vergi sistemi adaletli değil. Çok alandan çok, az alandan az vergi alınsın. Sesimize kulak verin, taleplerimizi kabul edin. Ülkemizde 5 milyona yakın mülteci var. 100 işçinin çalıştığı yerde 95 mülteci çalışıyor, kayıt dışı çalışıyor günlük 40 TL alıyor. Bu mültecilerin emek sömürsüdür. Kayıt dışı çalışma ile ilgili çalıştay yapılmalıdır. Ülkeyi yönetenlere sesleniyorum, bu kangreni çözün. 40 sene dir asgari ücreti Türk-İş yapıyor. Kötü olduğunda ihale bize kesiliyor. Bunu çözmeliyiz bir sonraki sene. Demokratik bir ortam oluşturalım, olmazsa

biz olmayalım masada."

Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak ise "Eylemlere başladık kısa süreli iş durdurduk, yetmedi. Bugün buradayız, yetmediyse yarın yüz binlerce geleceğiz. Biz bu açıklanan enflasyonla sözleşme imzalamayız" dedi.

BAŞKAN BİZİ GREVE GÖTÜR'

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nın da Gebze'de düzenlediği mitingde binlerce işçi katıldı. İşçiler Trafo Meydanı'ndan kent meydanına yürüdü. "İşçiler açken patronlara huzur yok", "MESS şaşırma sabrımızı taşırma", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarının atıldığı mitingde Petrol-İş Sendikası, TÜMTİS, Nakliyat-İş üyesi işçiler de katıldı.

HÜRRİYET İŞÇİ SINIFIYLA GELECEK'

Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, "Karşımızda sermaye var, metal patronları var, karşımızda burjuvazi var, karşımızda işçi düşmanı AKP var. Onlar serpilip gelişene düşman. İşçi sınıfı düşmanlarına, alınteri düşmanlarına sesleniyoruz. Bu ülkeye hürriyet işçi sınıfıyla gelecek" dedi. Devletin tüm imkanlarının patronlar için seferber edildiğine dikkat çeken Serdaroğlu, "Doğal gaz faturası ödeyemeyen işçiye devlet desteği veren oldu mu? Şimdi de kıdem tazminatını kuşa çevirip patronlara imkan sunmak istiyorlar" diye konuştu.

Bakırköy Belediyesi işçileri ödenmeyen maaşları için eylemde

İSTANBUL- Bakırköy Belediyesi işçileri ödenmeyen sosyal alacakları ve zamanında ödenmeyen maaşları için belediye önünde basın açıklaması düzenledi.

Belediye İş 2 No'lu Şube'nin çağrısıyla Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir araya gelen işçiler, "Maaşlar Düzenli, Sosyal Haklarımız Zamanında Ödensin" pankartı ile belediye önüne yürüyüş düzenledi.

Belediye önünde "İşimiz, aşımız ya da başımız", "Direne direne kazanacağız", "İşçi memur el ele, mücadeleye" sloganları atılırken memur sendikası TUM BEL-SEN İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı bir konuşma gerçekleştirdi. Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu'nun da eyleme katılmasına tepki gösteren Kadri Kılıcı, belediye başkanının eyleme katılarak işçilere mobbing uyguladığını ifade etti.

Daha sonra İstanbul İşçi Sendikaları Platformu adına bir konuşma yapan Veysel Arslan, birlikte mücadele ederek kazanacaklarını, belediye başkanının eyleme katılmasını provokasyon olarak nitelendirdi.

BELEDİYE BAŞKANI KERİMOĞLU YUHALANDI

Eylemde bir konuşma yapmak isteyen Bakırköy Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu, işçiler tarafından yuhalandı ve "Sizi sınıfça alkışlıyoruz" sloganla-

ıyla protesto etti.

Belediye başkanının bu provokasyon girişiminin ardından Belediye İş 2 No'lu Şube Başkanı Erol Özdemir tarafından basın açıklaması okundu.

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Erol Özdemir, sendikalarının Bakırköy Belediyesi'nde yetkili olduğunu, üyelerinin gelecek kaygısından uzak, insanca yaşanılacak bir ücret alma gayreti içerisinde olduklarını kaydetti. Bakırköy Belediye yönetimine seslenen Özdemir, "Belediye yönetimi ülkede yaşanan ekonomik krizin faturasını emeğiyle geçinen emekçilere çıkarmaktadır. Ücretlerden başka geliri olmayan, emeğiyle geçinen üyelerimiz maaşlarını aylardır en erken 10 gün gecikmeli ödenmekte, sosyal hakları ödenmemektedir" açıklamasında bulundu.

Sincan Kadın Hapishanesi'nde 'kalın kapaklı' tüm kitaplar toplatıldı

HABER MERKEZİ- Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nde kalan tutsak Mehtap Kıyar, kalın kapaklı tüm kitapların "Örgütün üst düzey yöneticilerinin burada olmasından

dolayı alınan tedbir" gerekçesiyle toplatıldığını aktardı.

Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Mehtap Kıyar, hapishanede yaşadıkları hak ihlallerini anlattı. Geçtiğimiz günlerde koğuşlarda kalın kapaklı kitapların, kendilerine bir gerekçe belirtilmeden "talimat" açıklaması ile toplatıldığını aktaran Mehtap, "Sözlüklerimizi dahi topladılar. Sanki ince kapaklı sözlük olabilirmiş gibi. Herhalde yeniden

zindanlar için ince kapaklı sözlük üretecekler. Türkiye zindan ülkesi olduğu için her şey beklenir" dedi.

'ÖRGÜTÜN ÜST DÜZEYİ DERKEN NE KASTEDİLİYOR?'

Kitapların toplanmasına dair hapishaneden bilgi istediklerini, cezaevi yönetiminin ise toplatma kararını kendilerine "Örgütün üst düzey yöneticilerinin burada olmasından dolayı alınan tedbirlerin bir kaçı" şeklinde açıkladığını belirten Mehtap, mektubunu

şöyle sonlandırdı: "Pilot dolma kalem verilmemesi, kısa dalga radyo verilmemesi, kalın kitapların toplatılması, havalandırmalara çatı telleri takılması vs. birçok hak ihlaline maruz kalıyoruz. Ayrıca örgütün üst düzeyi derken ne kastediliyor. Tutuklu olan arkadaşlara dahi hüküm veriyorlar. Keza burada öğrencisinden eş başkanına, siyasetçisine geniş yelpazede tutsak var. Tüm herkesten duyarlılık bekliyoruz."

Nurcan Bakır isimli tutsak baskılara karşı yaşamına son verdi

HABER MERKEZİ- Gebze'den Balıkesir'e sürgün edilen hasta tutsak Nurcan Bakır, "Zulme sessiz kalmayacağımı" söyleyerek

yaşamına son verdi.

Tecride karşı yapılan ve 200 gün süren açlık greviden sonra Gebze'den Balıkesir'e sürgün edilen hasta tutsak Nurcan Bakır, baskılara karşı yaşamına son verdi. Ailesiyle dün telefonda görüşen Bakır, "Zulme karşı sessiz kalmayacağım" dedi.

Açlık grevi eyleminden sonra Gebze Hapishanesi'nden Balıkesir Burhaniye Hapishanesi'ne sürgün

edilen 28 yıldır tutsak olan Nurcan Bakır, baskıları protesto ederek yaşamına son verdi. Hapishane yönetimi tarafından ailesine bu sabah yaşamına son verdiğini söylendi. Bakır'ın cenazesinin Adli Tıp Kurumu'na (ATK) götürüldüğü öğrenildi.

'ZULME KARŞI SESSİZ KALMAYACAĞIM'

Tahliyesine 2 yıl kalan ve hasta olduğu için Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) başvurusu bulunan 47 yaşındaki siyasi tutsak Bakır'ın, ailesiyle dün haftalık

telefon görüşmesi yaptığı belirtildi. Bakır'ın, "Zulme karşı sessiz kalmayacağımı ve her gün rüyasında katledilen çocukları gördüğümü" söylediği aktarıldı.

Bursa Adli Tıp Morgu'ndan Bakır'ın cenazesini alan ailesi, cenazeyi defin etmek için Mardin'in Ömerli ilçesi Sulakdere (Hecîya) kırsal mahallesinde bulunan aile mezarlığına getirdi.

"Bijî berxwedan a Jina" sloganları eşliğinde kadınlar tarafından omuzlanan cenaze, polis ablukası ve tacizine rağmen toprağa verildi.

"Armenak" belgeselinin gösterimi Londra'da gerçekleştirildi

LONDRA- Partizan ve Sınıf Teorisi tarafından "Alında Kılıç Yarası/ Armenak" belgeselinin gösterimi Londra'da gerçekleştirildi. Belgesel başlamadan önce, Hrant Dink'in katledilmesinin 13. yılı olması vesilesiyle tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapılarak Hrant anısına bir de şiir okundu.

Sınıf Teorisi ve Partizan temsilcileri

belgesel gösterimine katılan kitleye hitaben konuşmalar gerçekleştirdiler. MAY Kolektif adına belgeselin yönetmeni Nurcan Yıldırım, belgeselin gerçekleştirilme sürecine dair bilgiler vererek katılımcı kitleyi selamladı. Belgesel önümüzdeki tarihlerde İstanbul, Ankara, Stockholm, Atina ve Frankfurt'ta izleyicileri buluşacak.

74 yaşındaki hasta tutsak Nebi İlhan hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Siirt Hapishanesi'ndeki 74 yaşındaki hasta tutsak Nebi İlhan, tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi.

Siyasi bir davadan 6 yıl hapis cezası alan ve önceki gün Siirt Devlet Hastanesi'nde ameliyat olduğu belirtilen hasta tutsak Nebi İlhan, dün sa-

bah saatlerinde bulunduğu hastanede yaşamını yitirdi. Yaklaşık 2 yıldır hapishanede olan ve hapishaneye girmeden önce de 2 kez bypass ameliyatı geçiren 74 yaşındaki İlhan'ın hem şeker hem de tansiyon hastası olduğu öğrenildi. Bir aydır Siirt Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alınan Nebi'nin, iç organlarında oluşan tümörden kaynaklı iki gün önce ameliyat olduğu bildirildi.

Tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitiren 74 yaşındaki hasta tutuklu Nebi İlhan'ın doktorunun yaşam şansını 'Yüzde 10' olarak ifade etmesine rağmen tahliye edilmesi için 4 kez başvuru yapılan ATK, "Cezaevinde kalabilir" yönünde rapor verdi.

"Huzur Şehri" Dersim'de Öfkeyi Örgütleyelim!

Devletin Dersim'e, Dersim coğrafyasına, kültürüne ve inancına yönelik saldırıları çok boyutlu bir şekilde sürüyor. Bir yanda avcılık adı altında hayvanlar katledilirken, bir yanda kalekollar yükseliyor, bir yanda her tarafa kameralar dikilirken, bir yanda çocuklar istismara maruz kalıyor. Biz öğrenciler de bu saldırılardan en fazla nasibini alan kesim oluyoruz.

Devletin, Dersim'de yaratmaya çalıştığı 'insansızlaştırma' projesi sadece fiziki bir saldırıyla sınırlı kalmamış, ideolojik bir saldırı ile devam etmektedir. Son dönemde Dersim'de yaşanan kadın cinayetleri, taciz, tecavüz ve çocuk istismarı bunun apaçık göstergesidir. Valinin "Huzur şehri Tunceli" dediği kalekol, karakol ve kameralarla çevrilen Dersim'de bu saldırıların olması, iki haftayı aşan bir zaman diliminde Munzur Üniversitesi öğrencisi olan Gülistan Doku'nun kaybolması ve bu zaman diliminde hala daha bulunamaması, Gülistan Doku'nun erkek arkadaşı olan Zaynal Abarakov'un ve polis olan üvey babasının 'izin' alıp şehri terketmeleri "huzur şehri"nde nelerin üstünün örtüldüğünün göstergesidir. Yine 3 uzman çavuşun Dersim'de bir kadına tecavüz ettikleri ve bir ayı yakın bir sürede isimsiz bir şekilde hastanede tutulduğu iddiaları bugün netleşmese de bu iddiaların tüm Dersim halkının dilinde konuşulduğu ve Vali yardımcısının saat 19:00'dan sonra uzman askerlerin dışarıya çıkmasını yasakladığı yine "huzur şehri"nde yaşanan taciz ve tecavüz olaylarının üstünün örtüldüğünün ispatıdır.

Dersim'de kadın cinayetleriyle başlayan çürümüşlük bugün Hozat, Ovacık ve Pertek'te çocuk istismarı ile devam etmektedir. Yaşanan olaylara tepki amaçlı sokaklara çıkan Dersim halkı ve Munzur Üniversitesi öğrencilerine polis TOMA ve biber gazı

ile saldırmış bununla yetinmemiş yaşanan olayları teşhir eden öğrencilere ve Dersim halkına 15 günlük eylem ve etkinlik yasağı getirerek "huzur şehri"nde yaşananların üstünü örtmeye çalışmaktadır.

Munzur Üniversitesi öğrencilerinin kaybolan arkadaşları Gülistan Doku için şehirde ve okulda yaptığı eylemselliklerde aynı zamanda okul içerisinde Öğrenci Bilgi İşlem Daire Başkanı olan ve kadın öğrencileri fuhuşa zorlama iddiaları ile gündeme gelen Cem Tekinoğlu'nu dile getirmeleri birilerini rahatsız etmiş olacak ki üniversite öğrencileri kimliği belirsiz, veyahut kendisini polis olarak tanıtan kişilerce tehdit edilmiş yine bir şeylerin üstü örtülmeye çalışılmıştır.

Munzur Üniversitesi öğrencisi olan Gülistan Doku'nun kaybolması, hala daha Bilgi İşlem Daire Başkanı olan Cem Tekinoğlu'nun Munzur Üniversitesinde görev yapması, Munzur Üniversitesi'nde kadın öğrencilerin belli akademisyen hocalar tarafından yaşadıkları taciz olayları, kadın öğrencilerin fuhuşa ve diğer tüm öğrencilerin uyuşturucuya yönetilmesi, "akademik-bilimsel" eğitim vermesi beklenen üniversitenin vardığı son noktadır.

Üniversite, uyuşturulmuş bir gençlik yaratma hedefinde olan devlete alan açmaktadır.

Yaşanan tüm bu olaylar; devletin yaratmaya çalıştığı "huzur şehri" adı altında Dersim halkını kimliksizleştirme, yozlaştırma, insansızlaştırma ve çürümüş kokuşmuş sistemin bir parçası haline getirme saldırılarından başka bir şey değildir.

Bugün öğrencilerin en ufak hak talebi karşısında sokaklara çıkması yasaklanmakta ve öğrenciler tehdit edilmektedir. Munzur Üniversitesi öğrencilerinin bu çürümüş sistemin dayatmalarına, saldırılarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmekten başka seçenekleri yoktur.

Dersim'den Bir YDG Okuru

Grup Yorum Ölüm Orucunu Sürdürüyor

HABER MERKEZİ- 213 gündür açlık grevine devam eden Grup Yorum üyesi Helin Bölek de İbrahim Gökçek'ten sonra grevini ölüm orucuna çevirme kararı aldı. Bahar Kurt ise açlık grevine ara verdi.

Grup Yorum üyeleri, çalışmalarını yürüttükleri İdil Kültür Merkezine polis baskınlarının son bulması, üyelerinin İçişleri Bakanlığının arananlar listesinden çıkarılması, 3 yıldır devam eden konser yasaklarının kaldırılması ve üyelerinin serbest bırakılması talepleriyle açlık grevi yapıyor. Grup Yo-

rum üyelerinin faaliyetini yürüttüğü İdil Kültür Merkezi defalarca kez basılıp talan edildi, üyeleri işkenceden geçirildi, tutuklandı.

Tutukluymken açlık grevi direnişine başlayan Bahar Kurt ve Helin Bölek

tahliye olduktan sonra dışarda da açlık grevlerini sürdürüyorlardı. Armutlu direniş evinde sürdürdükleri açlık grevinde dün (19 Ocak) yaptığı açıklamada Helin Bölek direnişini ölüm orucuna dönüştürdüğünü duyurdu.

Tutuklu Grup Yorum üyesi İbrahim Gökçek de 3 Ocak'ta verdiği kararla 200. gününde süresiz açlık grevinin ölüm orucuna çevirdiğini duyurmuştu. Gökçek'in açıklamasının ardından Ali Aracı ve Barış Yüksel açlık grevine ara vermişti.

BELGESEL GÖRÜŞMÜŞ

SINIRLI BİR YAŞAMI
SINIRSIZ BİR DAVAYA ADAYANLARI

ANIYORUZ!

ALNINDA KILIÇ YARASI

ARMENAK

ORHAN BAKIR

HIZIN DÖNÜŞÜMÜ

SÖYLEŞİ

TARİH: 2 ŞUBAT PAZAR 14:00

YER: DÖNÜŞÜMÜŞ EKOLÜ BİRİNE
DÖNÜŞÜMÜŞ SOKAK 29/3
KIZILAY/ANKARA

MAY

PARTİZAN

“İnsan Hakları” Kimin İçin?

Geçtiğimiz günlerde BM’de “İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi”nin kabulünün 71. yıl dönümüydü. Bu vesile ile bir kez daha “insan haklarının” ve beyannamelerin, tüm “insanlık” için ne kadar büyük “kazanım” olduğu burjuva ideologlarca anlatıldı duruldu. Bunlar arasında halkları sömüren, zulmeden emperyalist haydutlar, faşist diktatörler de vardı. Oysa “hak”ların yoksullar için değil de zenginler için var olduğu herkesin rahatlıkla gözlemleyebileceği bir olgudur. “İnsan hakları” masalları da bu gerçeği saklamanın bir aracıdır. Gerçek buyken birçok devrimci-demokrat kesimin “insan hakları” meselesinde ciddi bir kafa karışıklığı yaşadığı da ortadadır. Tarihsel ve ideolojik politik anlamda her yönüyle liberal burjuva bir değer, proletaryanın bir değeriymiş gibi sunuluyor. Bu kesimlerden “insan haklarına saygı duyulması” çağrısı yapılıyor. Haliyle “insan haklarının” ve bildirgelerin hangi sınıfın ürünü olduğunu ve kimin ihtiyaçlarını esas aldığını bir kez daha hatırlatmakta fayda vardır.

Öncelikle “insan hakları”nın ne olduğu ve nasıl ortaya çıktığına değinelim. İnsan-birey üzerinden hak tanımı esasında özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile birlikte başlamıştır. Roma Hukuku vs. bunun örnekleridir. Lakin en yüksek seviyesine, bugünkü haline, kapitalizmle dolayısı ile burjuvazinin yükselişiyle gelmiştir. Burjuvazinin feodaliteye karşı savaşım süreci ve ardından gelen burjuva devrimleri döneminde insan hakları da çeşitli bildirgelerle ilan edilmiştir. Temeli 1211 yılında Magna Carta ile atılan, 1688 İngiliz burjuva devrimi sonrası ilan edilen haklar bildirgesi bunlardan ilkidir. Ardından 1776’da Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi ve 1789 yılında Fransız İnsan ve Vatandaş Hakları

Bildirgesi gelmiştir. İnsan Hakları Bildirgesi olarak bilinen, insan ve vatandaş hakları bildirgesi, Fransız burjuvazisinin siyasi iktidarı ele geçirdiği dönemdeki siyasi manifestosudur. 26 Ağustos 1789’da Fransız Milli Meclisi tarafından kabul edilen bu bildirgenin, kısa bir girişten ve kapitalist sömürü ve kapitalist düzenin kabul edilmesini propaganda eden 17 maddeden oluşur. Bu bildirge 1791 tarihli Fransız Anayasası’na dahil edilmiş ve daha sonraki Fransız Anayasaları da bunu revize ederek almıştır.

Bu bildirgelerde tüm insanların ırk,

bildirgelerle kendi safına çekmiştir. Ancak ihtiyaçlar salt bununla sınırlı değildir. Burjuvazi kapitalist üretim ilişkilerini geliştirebilme adına her türlü ayrıcalığı kağıt üzerinde ortadan kaldırır. Suni bir eşitlik, özgürlük, kardeşlik yaratır. Zira onun emeğini özgürce satacak ücretli işçilere ihtiyaç vardır. Ayrıca burjuvazinin “girişim özgürlüğü”, sermayenin engelsizce hareketi için de buna ihtiyacı vardır. İnsan haklarının ilanı ile ayrıcalıklar kağıt üzerinde ortadan kalkmıştır. 1948’de bu bildirgelerin genişletilerek kabulü de yine emperyalist-kapitalist sistemin

sömürücü emellerini gizlemek için kullanıyorlar.

Kuşkusuz insan haklarının ortaya çıkışı tüm insanların eşit ve doğuştan haklara sahip olduğu fikri tarihsel anlamda bir ilerlemeye tekabül eder. Lakin politik anlamda gerçek yaşamda has bir burjuva aldatmacasından başka bir şey değildir. Zira burjuvazi ne derse desin, halk bilincinde olsun ya da olmasın, bireylere değil sınıflara bölünmüş bir toplumda yaşıyoruz. Ve sınıflı toplumlarda her insanı koruyan hukuk, yasa, adalet, ilke vb. olmaz, olursa da ancak kağıt üzerinde kalır. Pratikte bir hükmü yoktur.

Çünkü sınıflar uzlaşmaz çelişkilerle keskin bir biçimde ayrılmıştır ve birbirleriyle mücadele halindedir. Burjuvazinin kazanımları, hakları, proletarya açısından kayıp demektir. Yani uzlaşmaz çelişkilerle ayrılmış olan sınıflar birbirlerinin haklarına-çıkarlarına “saygı duyarak(!)” kendini var etmez. Dolayısıyla burjuvazi egemen sınıf olarak kendisine fayda sağlamayacak hiçbir hakkı kendiliğinden proletaryaya tanımaz. Proletaryanın mücadele ederek kazanılmış haklarını gasp etmek adına

elinden geleni yapar. Dolayısıyla tüm insanların haklarını, çıkarlarını kapsayan “insan hakları” bir yalan ve aldatmacadan ibarettir. Nitekim “yaşam hakkı”nın kutsallığından bahseden egemenler, yoksulların başına bomba yağdırmaktan geri durmuyor. Bu gerçekliğe karşın egemenler “insan hakları” masalları anlatmaya devam ediyor. Onların amacı insanlığın uzlaşmaz çelişkilerle sınıflara bölündüğü gerçeğini gizlemektir.

“İnsan hakkı” kavramlaştırmasının felsefi dayanağı birey ve bireyciliktir. Toplumsal olanın değil birey ve bireysel olanı merkeze alır. Bu kapitalist ideolojinin temel dayanağıdır.

din, dil vb. ayrımı gözetmeksizin eşit ve özgür doğduğu belirtiliyor. Buna göre her insan doğuştan bazı haklara sahipti. Bu haklar, özgürlük, yaşam hakkı, milliyet hakkı ve güvenlik haklarıydı. 1948’de BM’de kabul edilen bildirgeyle bu haklar genişletilmiştir. Bu dört temel hakkın yanına eşit yargılanma gibi haklar da eklenmiştir.

İnsan haklarının ortaya çıkışının kısa tarihçesinden de anlaşılacağı üzere burjuvazinin ekonomik politik ihtiyaçlarının ürünü olmuştur. Bu ihtiyaçların en başta geleni halkı feodal sınıflara karşı savaşta peşine takma çabasıydı. Feodal despotizmin her türlü hakkını gasp ettiği halkı, bu

ihtiyaçlarının ürünü olmuştur. ABD önderliğindeki “Batı ittifakı”nın komünizme karşı savaş ve hegemonya mücadelesinde “insan hakları” önemli bir argüman oluşturmuştur. Sosyalist devletler arasındaki dezavantaj “insan hakları” söylemleriyle kapatılmaya çalışılmıştır. Sosyalist devletler de proletaryanın burjuvazi tahakküm altına alması karşısında “insan hakları” yaygarası koparılmıştır. Böylece kapitalist sömürü aklanarak sosyalizme duyulan sempati azaltılmak istenmiştir. Bugün de ABD ve AB’li emperyalistler hedef aldıkları devletleri “insan hakları” üzerinden yıpratmaya çalışıyorlar. Bu söylemleri kendi yayılcı ve

İnsan hakkı olarak konan eşitlik, özgürlük birey kutsanarak ele alınır. Mülkiyet hakkında zirveye çıkarılan bireyciliktir. Toplum ve toplumsal olanlar yok sayılır. İnsan, birey insan olarak ele alınır. Bu anlamıyla burjuvazinin ideolojisi olan liberalizmin temeli bireycilik referans alınarak "insan hakları" teorisi geliştirilmiştir. Sosyalizm tam da bu düşüncenin karşıtıdır. Marks, 1791 İnsan ve Vatanlık Hakları Deklarasyonu'nu ele alıp bu deklarasyonun burjuva bir deklarasyon olduğunu, "Yahudi sorunu üzerine" çalışmasında uzun uzun anlatmıştır.

Özgürlük, insan hakkının pratik uygulaması, özel mülkiyet insan hakkıdır. Özel mülkiyet insan hakkı 1793 Fransız Anayasası'na göre şöyle formüle edilmiştir: "Mülkiyet hakkı, herkesin kendi mallarından, gelirlerinden, emeğinin ve çalışmasının meyvelerinden keyfince yararlanma ve onlar üzerinde tasarrufta bulunma hakkıdır."

Demek ki özel mülkiyet hakkı, diğer insanlarla ilgisi olmadan toplumdan bağımsız şekilde kullanma ve onun üzerinde tasarrufta bulunma hakkıdır. "Bu bireysel özgürlük ve onun uygulaması, burjuva toplumun temelini oluşturur. O her insana diğer insanlarda kendi özgürlüğünün gerçekleşmesi değil sınırlarını buldurur." (Marks, Yahudi Sorunu Üzerine)

Elbette komünistlerin nihai amacı sınıfları ortadan kaldırarak tüm insanların gerçekten eşit ve özgür olduğu komünist topluma ulaşmaktır. Lakin bu amacı bugünün koşullarında "insan hakları"nın cazibesine kapılmasına yol açmaz. Yani MLM'ler sınıflı toplum sürdürdüğü müddetçe tüm insanların haklarını savunamaz.

Hal böyleyken, birçok devrimci ve reformist hareketin "insan haklarını" proletaryanın bir değeriymiş gibi sunması, sahiplenmesi liberalizmden ne denli etkilendiklerini göstergesidir. Sorun "insan hakları" mücadelesinden ideolojik politik anlamda faydalanma değildir.

Komünistler de bu mücadeleden faşizmin, emperyalizmin vahşi saldırı-ganlıklarını dizginlemek adına faydalanabilir. Ya da "hak ihlallerinin" teşhiri üzerinden kapitalist sistemde her insan hakkını koruyabilecek düzenlemelerin olmayacağı anlatılabilir.

Yozlaşmanın Panzehri Devrimci Kişilik!

Ülkeler, genel sorunlarını belirlemek için anketler yaparlar. Sorular alt başlıklar halinde topluma sunulur. Amaç toplumun yaşadığı sıkıntıların öncelik durumunu tespit etmek ve çözüm üretmektir. Bu tür anketler genellikle seçimler öncesinde dilendirilir ve siyasi "aktörler" bu sorunların çözümü yönünde vizyonlarını halka sunarlar.

Genellikle adalet, eşitlik ve özgürlüklerle ilgili sorunların doğurduğu sıkıntılar dile getirilir. Fakat egemenlerin finansörlüğü ile yapılan bu anketlerde sorunların sadece sonuçları ortaya konulur.

Örneğin işsizlik denilir ama işsizliği doğuran gelirde adaletsizlik, kadrolaşma ve çıkar yandaşlığı gibi sebeplerden kaynaklandığı pek konuşulmaz.

Eğitim denilir ama özgürlük ve eşitlik ilkesine aykırılık konuşulmaz bile. Eğitimin egemen zihniyetin bir ürünü olduğu akıllara gelmez. Akla ve dile getirenler hemen suçlanır.

Temel hak ve özgürlüklerin gaspedildiği -yok sayıldığı bir ortamda ve düzende, bir karşı duruş yine egemenler tarafından terör diye nitelendirilip ya da kriminalize edilebiliyor.

En önemli sorunlardan birisi de "Kendine göre ahlaki ölçüler"dir.

Bu, yukarıda saydığımız bazı sorunların hem sonucu hem de sebebidir. Hırsızlığın sebebi adaletsizlik olabildiği gibi hırsızlıklardan dolayı adaletsizliklerin yaşandığı da bir gerçektir.

Kendine göre ahlak, daha çok sömürülen toplumlarda gelişir. Baskı ve şiddetle yönetilen toplumlarda mutlak gericilik zihniyetler dayatılır. Bu bazen dinler ile bazen de dar ideolojik yaklaşımlarla kendini gösterir.

Kendine göre ahlakta örneğin hırsızlığı ele alalım. Bir ülkede hırsızlığın yoğunluğu ve tanımı aynı zamanda o ülkenin tarihiyle de ilintili bir durumdur. Bir topluma ve topluluğa ait şeyi güç yoluyla gaspetmek, adını savaş diye tanımlayıp ganimetle meşrulaştırmak hırsızlıktır.

Gelecek kuşaklara bunu kahramanlık masallarıyla aktarmak, kendisi dışındaki kalan herkesten ve her şeyden almayı meşru görmek meşru hırsızları yaratır. Aynı zamanda "Ötekileştiren" faşizmi de güçlendirmiştir.

Örneğin, "Ermeni'nin canı, Alevi'nin malı, Rum'un kanı, Kürt'ün namusu helaldir "vb. yaklaşımlar, içinde yığın bir faşizmi barındıran alçakça bir hırsızlıktır. Milliyetçilik bu hırsızlığın kılıflarından sadece birisidir. Bu durum geçmişte ve günümüz Türkiye'sinde halen çok canlı bir şekilde karşımızda duruyor. Bu gerçekliği sürdüren zihniyet, eğitimde, ekonomide, sağlıkta, hukukta ve daha bir çok

alandaki kendini topluma dayatır. Dayatılan bu zihniyetin ürünü bireyler, yine ve yeniden bu zihniyeti devamlı kılan ana unsurdur.

Bu zihniyet, halklara ve doğada yaşayan canlı-cansız herkese ve her şeye karşı düşman hırsızlar yaratır. Düşman hırsızları besleyen, ödüllendiren diktatör zihniyet, kendisine faşist bir ordu kurmuştur artık. Bu ordu dünyanın her yerinde aynıdır. Temel gıdası dincilik ve ırkçılıktır. Tek çözüm devrim ve devrimci mücadeledir.

Kendine göre ahlak dayatmacılığının yarattığı kişilik, bencil, zorba, hırsız, sadist vb.'dir.

Buna karşın devrimci kişilik, toplumsal çıkarları kendi çıkarları olarak bilir, paylaşımcıdır. Dürüstlük ve doğruluk ilkelerinden asla taviz vermez-vermemeli.

Yaşanan toplumsal erozyonlara karşı devrimci ahlak, kökleri sapasağlam bir ağaca ve o ağaçlardan oluşan kocaman bir ormana benzer. Kapitalizmin ve faşizmin zehirlediği her şeye karşı, devrimci kişilik panzehirdir.

Her çağda yaşanan kaoslarla mücadeleyi yükseltenler ve en önde çarpışanlar, her zaman devrimci ahlakla kendilerini donanımlı hale getiren devrimciler olmuştur.

Bir Partizan Okuru

Proletaryanın Hukuku mu? Burjuva Hukuku mu?

**"Bilin: Halkın ekmeğidir adalet.
bakarsınız bol olur bu ekmek,
bakarsınız kıt,
bakarsınız doyum olmaz tadına,
bakarsınız berbat."
Bertolt Brecht**

Son zamanlarda, üzerinde durulması her zamandan fazla gerekli hale gelmiş bazı soruları bu yazımızda tekrardan cevaplandırmaya çalışacağız. Bu cevaplandırması gereken sorular burjuva ideologlarının özellikle çarpıtmış olduğu hukuk kavramı üzerinedir. Bu yazımızda hukuk nedir, sınıflı toplumlarda hukuk, hukuk-devlet ilişkisi gibi temel konulara açıklık getirmeye ve burjuva ideologlarının ortaya atmış olduğu safsataları açıklamaya çalışacağız. Hukuku anlama noktasında temel yön "hukukun", sınıflı toplumların bir zorunluluğu olarak ortaya çıkmış, sınıf savaşımını hafifletme görevi üstlenen, egemen sınıfın bir güç aygıtı olarak elinde bulunan, toplumdan doğan ama onun üstünde yer alan ve gitgide ona yabancılaşan "devlet" ile

ilişisini anlamlandırabilmektir.

Hukuk da devlet gibi sınıflı toplumların bir ürünüdür ve ortaya çıkışı devletin ortaya çıkışıyla aynı döneme rastlar. Bu kesinlikle bir tesadüf değildir. Her devletin yazılı kuralları ve kanunlardan oluşan bir hukuka ihtiyacı vardır. Hukukun ortaya çıkışı da devletin dolayısıyla egemen sınıfın bir ihtiyacı olarak gerçekleşmiştir. Devlet özel bir güç aygıtıdır. Bir sınıfın başka bir sınıfa tahakkümünü sağlama görevi üstlenir. Hukuk ise egemen sınıfın güç aygıtının başlıca bir ihtiyacıdır. Yazılı kuralları ve kanunlarla sömürüyü meşrulaştırma görevini üstlenir. O halde hukuk sınıflar üstü bir kavram olarak düşünülemez. Kaldı ki, koyduğu kurallara uymayı zorlayacak yetenekte bir aygıt olmaksızın, hukuk hiçbir şey değildir.

Her sistemin tıpkı devletin niteliği gibi kendisine ait nitelikleri olan bir hukuku vardır. Ve bu hukuku da niteliğini veren çevresini sarmış olan sistemin mülkiyet ilişkileridir. Kapitalist toplumda hukukun işlevi sömürüyü meşrulaştırmak, kitleleri yönetmek, mülkiyeti olabildiğince tekelleştirme olanağı-hakkı tanımak ve sömürüye karşı çıkan ilericileri hapisaneye tıkmaktır. Biz Marksistler olarak burjuva mülkiyetine olduğu gibi burjuva hukukuna da başkaldırıyoruz. Çünkü burjuva hukuk karşısında hiç kimse eşit değildir.

Devlet ve hukuk ilişkisinin özünü anladığımızda burjuva ideologlarının da beş para etmez teorilerinin ne anlama geldiği daha net görünmeye başlıyor. Devletin ve hukukun varoluş amaçları ve onları var eden

koşulları anladığımız göre hukukun üstünlüğü savunucularının ne denli boş, düzen içi ve aldatıcı bir çaba içerisinde olduklarını anlayabiliriz. Çünkü hukuk devletten ayrı ele alınamaz tümcesi son derece doğrudur! Burjuva Devletin Burjuva Hukuku!

Hukuk kendisine niteliğini veren sınıfın hukukudur. O zaman ortaya şöyle bir soru ortaya çıkıyor. Proletarya hukuku nedir?

Tarih boyunca hukukun işlevi egemen üretim ilişkilerini düzenlemek ve korumak olmuştur ancak hukukun bu gerici niteliği proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesiyle ortadan kalkar. Bir başka deyişle nicel birikim hukukun nitel değişimini koşullandırır ve hukukun gerici niteliği tersine döner. Sosyalizmde hukuk proletarya diktatörlüğünden beslenir ve özünü ondan alır. Nasıl ki burjuva hukuku proleteriyayı tahakküm araçlarından biriye proleter hukuk da elinden iktidarı alınmış ama henüz geri gelmesi tehlikesi geçmeyen burjuvalar karşı bir tahakküm aracıdır. Proletaryanın hukuku yazılı kural ve kanunları sınıfları ortadan kaldırmak ve bütün ulusun barışçıl gelişiminin ve üretim ile üretim ilişkilerinin uyumlu gelişiminin önünü açma işlevi görür. Hukuk kendi gelişimi bakımından ulaşabileceği en yüksek aşamaya sosyalizmde ulaşır. Bu sosyalizmde demokrasinin en tam haline gelmesine benzetilebilir. İki de birer üst yapı organıdır ve alt yapının köklü bir devrimle nitelik değiştirmesi ikisinin de niteliğini değiştirir ve ilerici bir duruma getirir. Sosyalist alt yapının hukuk ve demokrasiyi yani üst yapıyı etkilediği gibi üst yapı da alt yapıyı etkiler. Sosyalizmde hukuk ve demokrasi, üreten çoğunluğun en genel haliyle bütün halkın çıkarını savunur. Sosyalizm geliştikçe hukuk ve demokrasi de gelişir ve ulaşabilecekleri en yüksek aşamaya ulaşırlar ve komünizme kerteli geçişle birlikte tıpkı devlet gibi gereksizleşir ve sönerler.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Devrimci Saflarda Ölümsüzleşen Bütün Militanlar, Komünizmin Bütün Neferleri; Öncümüz, Öğretenimiz, Onurumuzdur!

HABER MERKEZİ- TKP/ML MK-SB (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komite-Siyasi Büro) tarafından Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle "Devrimci Saflarda Ölümsüzleşen Bütün Militanlar, Komünizmin Bütün Neferleri; Öncümüz, Öğretenimiz, Onurumuzdur!" başlıklı bir açıklama yayımlandı. ikk-online1.net sitesinde yayımlanan açıklama şu şekilde:

"2019 yılını dünya halklarının direniş ateşiyle geride bıraktık. Sokakları barikatlarla tutuşturanlar, devrim marşlarıyla alanları işgal edenler, emperyalist-kapitalist sisteme duydukları öfkeyi aylara yayılan direnişlerle haykırdılar. Tüm meşru direnme silahlarını sürdürdüler direniş alanlarına. Temel hak ve özgürlükleri için işgal ettikleri emperyalizmin sembollerini, hiç tereddütsüz ateşe verdiler. Karanlıkta şavkıyan alevlerle, geceyi değil geleceği aydınlatılar.

Dünya halkları, bir avuç sömürücü asalağın şatafat içindeki hayatları için yoksulluk içinde yaşamaya isyan ederek ayağa kalktı. 2020 yılına aynı ölçekte olmasa da çeşitli merkezlerde süren direnişlerle girildi. Emperyalist sistem tıkanan nefes borularını açmak, krizini aşmak ve direnişlerle sıkıştığı köşeden çıkmak için 2020 yılına saldırıyla girdi. Adres bir kez daha Ortadoğu oldu. Onları bu denli hızlı hareket etmeye iten gerçek, sistemlerinin çektiği iflas bayrağıdır ve bu bayrağın ezilenler tarafından yakılmasını engellemektir. Bu hamlelerle korkularını geçici süreliğine savuşturalabilirler ancak bu durum geçicidir ve korkuları mutlaka kâbusa dönüşecektir.

Türk hâkim sınıfları, efendilerini kuşatan bu krizden daha fazla etkilenerek yoluna devam ediyor. Sistemin fay hatları kırılma anını beklercesine gerilmiş ve gerilmeye de devam etmektedir. Yoksulluk, sefalet, borç kuşatmasını aşamayan emekçi halkın, geleceksizlikle kuşatılan gençliğin, cinayetle adı aynı anda yazılan kadınların, ezilen ve sömürülen kesimlerin artan intiharları gerilimin temel göstergeleridir. Tüm yöntemlerle üstü örtülmeye çalışılan ekonomik kriz emekçi halkın sofrasında azalan lok-

masıdır ve bu nedenle hiçbir şekilde perdelenemez bir gerçektir.

Faşist-Kemalist diktatörlük bu dönem içinde kazanılmış ekonomik-demokratik kazanımları budamaya girişmiştir. Başta örgütlenme hakkı olmak üzere demokratik kazanımlara saldırıda sınır tanımamaktadır. Seçimlerle kazanılmış belediyelere atanan kayyumlar bu saldırının son yıllardaki en çarpıcı fotoğrafıdır. Bu fotoğraf sadece halkın iradesini tanımamayı değil, halkı sindirme ve teslim almanın yolu olarak da devreye sokulmuştur.

Dünyada ve ülkemizde gerilen fay hatlarını kırarak milyonlara, öncülük edecek, onların öfkesini doğru adrese yönlendirecek yegane güç komünistlerdir. Doğru öncüsüyle buluşan yığınlar ancak bu sayede gerçek kurtuluşa yürüyecektir. Küçük burjuva ideolojinin çeşitli renklerdeki uzantıları, reformizmin her renkten bayrağını taşıyanlar halkın direniş karşısında ezilmiş ve kenara çekilmişlerdir. Bu reformizmin tarihsel yazgısıdır ve bu yazgı devrim mücadelesinin tüm aşamalarında kendini gösterecektir. Sınıf mücadelesinin daha da keskinleşeceği bir dönemde reformizmin ve tasfiyeciliğin bu denli belirginleşmesi elbette tesadüf değildir. Kavganın ateşten gömleğini giyinmek dünden çok daha fazla bedel istemektedir. Bunu göze almak ise her şeyden önce sağlam bir ideolojiye sahip olmayı gerektirmektedir. Düşmanın her türden saldırısı ancak böyle geri püskürtülür, bedel ödemek ancak böyle göze ali-

nir.

Uluslararası proletaryanın ülkemizdeki temsilcisi partimiz bu dönemde karşılaştığı engelleri sahip olduğu komünist bilinçle bertaraf ederek yola devam etmiştir. Savaş çağrılarını ülke topraklarının dışına yapanlar, devrim hayallerini, özgürlük şiarlarını oralardan yükseltenler gibi değil, kavganın tam ortasında, kavganın tam ortasına yapmaktadır çağrılarını. Kavga kaçkınlığının teorisinin geliştirildiği, umutsuzluğun ve karamsarlığın kol gezdiği bu dönemde, Parti-

Bu nedenledir ki partimizin gerçekleştirdiği 1. Kongre; şehit yoldaşlarımızın harcına kanları ve canlarıyla su oldukları devrim yolundan sebatla yürümenin cüreti ve iddiasıdır.

1. Kongre; 48 yıllık tarihsel yürüyüşümüzün kesintisiz bayrakları olan şehitlerimize verdiğimiz devrim sözümüzün kararlılığıdır.

1. Kongre; Meral Yakar'ın yaktığı ve Mercanlar'da altı halk savaşına uzanan Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelemizin meşalesinin hiç sönmeyeceğinin muştusudur.

1. Kongre; düşmanın kör karanlık pusularını mermileri ve sloganlarıyla aydınlatan şehitlerimizin akan her damla kanının hesabını sormanın sözüdür.

1. Kongre; kuruluşunu başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyetlerin inkâr ve imhası üzerine inşa eden faşist diktatörlüğe karşı yürütülen savaşın aynı kararlılık ve inançla sürdürüleceğinin bir kez daha haykırılmasıdır.

1. Kongre; temelleri İbrahim Kaypakaya tarafından atılan partimizin tüm lekelerden arındırılarak göklere çektiği proletaryanın bayrağının aynı titizlikle korunmasıdır.

1. Kongre; başta dört genel sekreterimiz olmak üzere, ölümsüzlüğü dağlarda, sokaklarda, işkencehanelerde ve kavgamızın tüm mevzilerinde hiç tereddütsüz karşılayan komünizmin tüm neferlerine ideallerine bağlı kalınacağına sözüdür.

Yoldaşlar:

Şehitlerimizin her biri kavgaya davetin adıdır. Onların adını yaşatmak bu davetin anlaşılması ve yerine getirilmesiyle olacaktır. Partimizin etrafında kenetlenen ve ona gönül vermiş taraftarları, saflarında mücadeleyi yükseltme kararlılığı gösteren militanları, bu kavgayı omuzlamakla yükümlü kadroları; şehitlerimizin açtığı yoldan yürüyecek, kavgayı büyütecek, savaşı yükseltecektir. Kavgaya hiç tereddütsüz can verenlere, hiç tereddütsüz can verecekler eşlik edecektir. Kavga bu şaşmaz yasayla ilerleyecek, büyüyecek ve zafere taşınacaktır."

miz savaşıma kararlılığını ve cüretini korumuştur. Bunun en yalın ispatı ve kanıtı şehitlerimizdir. Savaşımızın son yıllardaki uzun kesitinde savaşın tam ortasında, kavgamızın en sıcak mekânı Dersim'de, sonsuzluğa uğurladığımız şehitlerimiz bu kararlılığımızın ve iddiamızın sembolleri olmuşlardır.

Yarım asra yaklaşan yürüyüşümüzde yüzlerce şehit yoldaşımız ölümü nereden ve nasıl gelirse gelsin tereddütsüz karşılamıştır. Bu kararlılık sahip olunan ideolojinin gücü, yürütülen kavganın haklılığı ve meşruluğundan gelmektedir. Her bir şehit yoldaşımız sadece kendilerinden önkilerin devrettiği bayrağı taşıyanlar değil, aynı zamanda geleceği yaratma mücadelesinin öznelere olmuşlardır. Tarihsel sorumluluğumuzu, yüklediğimiz misyonu ve yerine getirmemiz gereken görevlerin tümünde bu nedenle yol göstericilerimiz, öğretmenlerimiz olmuşlardır.

SINIF BİLİNCİYLE, SINIF İÇERİSİNDE

Ekonomik krizden, halkın açlık ve yoksullukla boğuştuğundan bahsediyorsak bu duruma dair söyleyeceğimiz başka şeylerin de olması gerekir. Komünistler sistemin ortaya çıkardığı sorunları sadece ve esasta teşhir etmekle yetinmezler. Sınıfsal sömürü ve baskıya dayalı özel mülkiyet sisteminin kaçınılmaz olarak bu sorunları ortaya çıkaracağını, emeği ve onunla birlikte dünyayı talan ettiğini bilirler. Sorun sadece kriz dönemlerinin ve Türkiye gibi yarı sömürge, yarı feodal ülkelerin sorunu da değildir. Dünyada hâkim olan kapitalist-emperyalist sistem her yerde ve her dönemde farklı biçim ve yoğunluklarla bu sömürü ve talanı hayata geçirir. Bu gerçeklik özel mülkiyet dünyasının ve günümüzde kapitalizmin abecesidir. Öyleyse bu nesnellikten daha fazlasını bilmek ve söylemek gerekir. Komünistleri farklı kılan hâkim sınıfları nasıl yeneceklerine, yasalarını ve işleyişini çözümledikleri sömürü sistemini nasıl aşacaklarına dair bilimsel bir teoriye sahip olmalarıdır. Marks'ın işaret ettiği gibi "Dünyayı yorumlamak yetmez aslan onu değiştirmektedir." Komünistler, tarihin tekerleğini ilerletenin sınıflar mücadelesi olduğu bilinciyle sınıf mücadelesini ilerletmeyi, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı kurmanın zorunlu yolu olarak görür. Tarihin son ve en devrimci sınıfı proletaryanın kendisiyle birlikte tüm toplumsal sınıfları da ortadan kaldıracığı bu değiştirme pratiği toplumsal bir devrimi ve proletarya diktatörlüğünü zorunlu kılar. Komünistleri bilumum ekonomist-reformist görüş ve akımdan ayıran temel özellik onun sınıf mücadelelerine yaslanan devrimci mücadelesi ve kuşkusuz proletarya diktatörlüğünün kabulüdür. Komünistleri salt teşhircilikten, salt yorumlayan olmaktan; Lenin yoldaşın deyimiyle ise 'nesnel şartların özürçüsü' olmaktan çıkaran şey bu sınıfsal ve her koşulda devrimci pratiktir.

Bugün dünyamızda onlarca ülkede toplumsal ayaklanmalar, işçi hareketleri, sömürülen ve ezilen geniş yığınların isyan hareketleri söz konusudur. Çelişki ve çatışmalar farklı politik taleplerle ve farklı biçimlerle kendini ifade etse de biliyoruz ki tüm bu tablonun arkasında kapitalist-emperyalist sistemin derinleşen krizi ve buna bağlı olarak yoğunlaşan emek sömürüsü bulunmaktadır. Her şeyin değer, kâr, sömürü ve talan üzerinde şekillendiği bu sistemde ortaya çıkan

hiçbir çelişki ve çatışma sınıflardan ve sınıf çatışmasından bağımsız düşünülemez. Dolayısıyla komünistler savaşın ve kaosun hâkim hale geldiği her yerde en başta sınıfları ve sınıf çatışmasını görür ve buna odaklanırlar. Diğer sorun ve çatışmalar bu temel çatışmanın etrafında veya ona bağlı olarak şekillenirler. Komünistler her bir sorunu kendi özgün biçimiyle ele alır ve sınıf mücadelesine tabi kılarlar. Derinleşen ve çeşitlenen (sınıfsal, ulusal, dinsel, cinsel, çevresel...) toplumsal çelişkilerin emperyalist-kapitalist sistem tarafından sınıflardan ve sınıf mücadelesinden koparılmaya, çeşitli kimlik mücadeleleri biçiminde sistem sınırları içerisine hapsedilmeye çalışıldığı koşullarda komünistler ısrarla tüm sorunların nedeni olarak emperyalist-kapitalist sistemi ve buna şekil veren sınıfsal ilişkileri ortaya koyarlar.

Bugün dünyada sınıf mücadeleleri gelişme gösterirken devrimci mücadele ve örgütlenmenin koşulları da olgunlaşmaktadır. Özellikle yarı sömürge, yarı feodal ülkeler ile ezilen ulus ve halklar nezdinde devrimin objektif koşulları mevcuttur. Diğer yandan emperyalist, kapitalist ülkelerde de önemli işçi ve halk hareketleri söz konusudur. Fakat devrimin sübjektif koşulları birkaç ülke dışında yeterli olgunlukta değildir. Dünyada onlarca ülkede değişik akım ve hareketlerin öncülüğünde ciddi mücadeleler veriliyor olsa da bunlar toplumsal devrime ve sosyalizm hedefine önderlik edebilecek ideolojik, siyasi birikim ve kararlılıktan yoksundur. Öyleyse diyebiliriz ki bugün temel sorun komünist devrimci özneyi şekillendirmek, Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm hedefini işçi sınıfı ve geniş yığınlara mal etmekle ilgilidir. Bu, sömürülen ve ezilen dünyanın olduğu kadar ülkemiz işçi sınıfı ve emekçilerinin de yakıcı ihtiyacıdır.

Peki bu yakıcı ihtiyaca nasıl yanıt olacak, hangi politika ve araçları devreye koyacağız? Öncelikle devrimci politikanın sınıfsal zeminde ve kitleler içerisinde üretilmesine yoğunlaşmak, bu konudaki yanlış yönelimleri ortadan kaldırmak gereklidir. Belli kalıplara, belli kesimlere ve belli takvimlere hapsolmuş bir devrimcilik en fazla kendini 'var' edebilir. Oysa komünistlerin sorunu ve amacı kendini var etmek değildir. Sınıf mücadelesini büyütme, bu mücadeleyi devrime kanalize etmek ve bu iddianın öncüsü ve önderi olabilmektir. Bu iddia

ikili bir görevi içinde barındırır. Bir yandan halk kitlelerinin mücadele ve örgütlülük düzeyini yükseltmek; aynı zamanda ve bunun içerisinde komünist öncünün örgütlenme niteliğini ve seviyesini yükseltmektir. Bu ikili görevin birbiriyle ilişkisinde belli uyumsuzluklarla ve öncelik sorunlarıyla karşı karşıya kalınsa da diyalektik düşünüldüğünde görülecektir ki ikisi birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Hatta biri olmadan diğerinin başarı şansının olmadığı tarihi deneyimlerimizin de gösterdiği gibi bir gerçektir.

Bu tartışmayı bugün özellikle işçi sınıfının örgütlülük düzeyini yükseltme ve sınıf içerisinde örgütlenme sorunu bağlamında tartışmak yerinde olacaktır. Ülkemizde derinleşen ekonomik krizin, siyasi iktidar ve patronların ortak saldırılarının ve en önemlisi sınıfın örgütsüzlüğünün bir sonucu olarak işçiler kölece koşullara mahkum edilmişlerdir. Çalışma süreleri uzatılmış, asgari ücret diplere çekilmiş, her yerde ücretler düşürülmüş, işçi cinayetleri yoğunlaşmış, işçi güvenliği ve sağlığı ortadan kaldırılmıştır. Yine esnek ve güvencesiz çalışma hâkim kılınmış, haklar tırpanlanmış, göçmen işçilik ve çocuk işçiliği yoğunlaştırılmış durumdadır. Görece daha iyi koşulların bulunduğu üretim alanları olsa da işçi sınıfının üretim koşullarına hâkim olan bu saydığımız -ve saymadığımız- gerçeklerdir. İşsizlik yüzde 20'leri (7 milyon) bularak hem açlık ve yoksulluğu derinleştirmiş hem de çalışabilen işçiler üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmıştır. Kayıtlara geçtiği kadarıyla her ay 100'ü aşkın, her yıl 2 bine yakın işçi cinayeti gerçekleşmektedir. İşçi ücretlerinden kesilerek oluşturulan fonlar patronlara teşvik olarak sunulurken işçiye ise mezarda emeklilik dayatılmaktadır. Özellikle kriz dönemlerinde kadın işçiler düşük ücret ve işsizlik sorunuyla daha fazla yüzleşirken çocuklar ise hakim sınıfların emeğe yönelik saldırısından üzerine düşeni fazlasıyla almaktadır.

İşçi sınıfının içinde bulunduğu koşul-

ları uzun uzadıya anlatmaya gerek yok. Bu herkes tarafından bilinen, geniş emekçi kesimlerin bire bir yaşadığı ve artık intihar vakalarıyla da kendini gösteren çıplak bir gerçektir. Bu gerçeğin diğer tarafında her geçen gün milyonlarca listelerine eklenen yeni isimler ve krizi de fırsat bilerek sermayesini katbekat büyüten patronlar vardır. Sınıfsal çelişkiler bu kadar çıplakken işçi sınıfının patronlara ve iktidara karşı mücadelesinin bu derece sınırlı olması bir çelişkidir. Bu tezatlığın komünistleri, devrimcileri, sendikaları ilgilendiren ve aynı zamanda işçileri sarıp sarmalayan ekonomik, siyasi ve kültürel koşullarla ilgili birçok nedeni vardır. Ancak ko-

münistlerin rolü dışındaki diğer tüm etkenlerin aslında nesnellığın ve kendiliğindenliğin öğelerini oluşturduklarını unutmamalıyız.

Komünistlerin ise öznel müdahaleyi geliştirme ve işçi hareketine öncülük yapma görevleri vardır. Bugün toplu sözleşmelerde patronların dayatmalarına karşı sarı sendikalar ve işçi konfederasyonları çeşitli eylem ve grev tartışmaları yürütüyor olsalar da bunun işçilerin tabandan gelen öfkesini dizginlemek için mecbur kalınan bir politika olduğu ortadadır. Ancak gerçek olan, işçi sınıfının etkili bir mücadeleye yönelik istem ve talebidir. Yıllardır grev yaptırmamakla övünen siyasi iktidarın, işbirlikçi sendika bürokratlarıyla birlikte bugün daha esnek fakat daha kurnaz politikalar hayata geçirme ve sonuçta yine işçi

E MÜCADELEYE VE ÖRGÜTLENMEYE!

sınıfını kontrol altında tutma yönünde hareket edeceği söylenebilir. Bu durum da göstermektedir ki öznel müdahalenin önemli bir ayağını taban hareketini ve sınıf sendikacılığını geliştirmek oluşturmaktadır. Fakat bunun için öncelikle işçi sınıfı içerisinde konumlanmak, sendikal mücadelede yoğunlaşmak gerekmektedir.

Sendikal mücadele dar anlamıyla var olan sendikalar içerisinde yürütülen mücadele demek değildir. Komünistler sarı sendikalarda ve hatta en geri sendikalarda dahi çalışma prensibine sahiptir. Ve var olan sendikalar içerisinde sınıf sendikacılığı çizgisini hâkim kılmaya dönük çaba ve çalışmalar aralıksız olarak sürdürülmelidir.

Ancak sendikal çalışma, her alanda işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesine önderlik etmeyi, bu temelde örgütlenme ve hak mücadelelerini kapsar. Temel örgütlenme aracı sendikalar olsa da değişik aşama ve koşullarda farklı araçlara başvurulabilir. Var olan sendikalarda ya da onların dışında yürütülen her sendikal çalışma, işçi sınıfı içerisinde her faaliyet sınıf çizgisine ve taban örgütlülüklerine sahip olmak zorundadır. Aksi halde örgütlü gözükken işçilerin dahi sınıf mücadelesinde ilerleyemediği, dolaylı yollardan sistem tarafından kontrol altında tutulduğu bir mekanizma hayat bulmuş olur. Bu noktada vurgulanması gereken ilk nokta sendikalar içerisindeki çalışmaların "ilerici, mücadeleciler" diye tanımlanan sendikalarda dahi o sendika yönetimlerinin çizgisine teslim olmaması ge-

rekliliğidir. Bu gerekliliğin sebeplerini belli yönleriyle irdelemek gerekir.

Egemenlerin yoğunlaşan saldırıları, uzun yıllardır işçi sınıfı içerisinde etkili bir devrimci çalışmanın yoksunluğuyla birleşerek işçi sendikalarında fiili-meşru mücadeleye dayalı sendikal çizgiyi aşındırmış, sendikaları en iyi durumda var olanı korumaya çalışan savunmacı bir pozisyona hapsedmiştir. Bilinen sarı, bürokrat, işbirlikçi sendikalarla sınırlı kalmaksızın neredeyse tüm sendikalar üye kazanabilmek ve toplu sözleşme yapabilmek için fiili-meşru mücadeleyi değil patronlar ve iktidarla uzlaşmayı esas almaya başlamışlardır. İktidarın sendikalara yönelik baskısı ve sendika yönetimlerini dizayn eden operasyonları, daha ileri gördüğümüz sendikalarda dahi gerici bir oto kontrolü geliştirmiş, sendikalar söz söylemekten ve eyleme geçmekten geri durur hale gelmişlerdir. Türk İş Başkanı Ergün Atalay'ın mikrofonlara yansıyan hükümet ve patron işbirlikçisi sözlerine dahi Türk İş üyesi sendikalardan neredeyse hiçbir tepki gelmezken bu ve benzeri durumlara karşı eylemler bir pratiğin yanından dahi geçilmemiştir. Bugün işçi sınıfının patronlara olduğu kadar işbirlikçi sendika

bürokratlarına karşı da önemli bir tepkisi birikmiştir. İşçi sınıfı sadece patronlar ve devletin baskılarıyla değil sendika bürokratlarının işbirlikçi ve uzlaşmacı çizgileriyle de mücadele etmek zorundadır. Komünistlerin sendikalar içerisindeki çalışmaları da bu gerçeğe uygun olarak tabandaki işçilerle, işyerleriyle, işçi temsilcileriyle buluşmakla yükümlüdür. Aksi halde tepeden, sendika yönetimleriyle kurulan ilişkiler üzerinden yürütülecek her çalışma bizi devrimci amaçlarımıza ulaştırmayacağı gibi uzlaşmacı çizgilere yedeklenme gibi bir sorunu da ortaya çıkaracaktır.

Sendikal örgütlenme çalışmalarında ya da halihazırda sendikal işçilerin toplu sözleşme gibi mücadele süreçlerinde görüldüğü gibi sınıf sendikacılığı çizgisi ile sarı sendikal çizgiler arasındaki çelişkiler kendini en başta mücadele biçiminde ve eylem çizgisinde gösterir. Sendika yönetimleri olabildiğince 'sorunsuz' bir biçimde patronları ve devleti ürkütmeden süreci 'amacına' ulaştırmayı hedeflerken devrimci çizgi ise sınıfın üretimden gelen gücü başta olmak üzere grev, eylem, işgal, direniş gibi gerektiğinde her yönüne başvurarak fiili-meşru mücadeleyi esas alır. Burada somut amaç sendikal hak ve taleplerin kazanılmasıdır. Ancak bunun hangi çizgi ve pratikle kazanılabileceği kadar nasıl kazanıldığı da önemlidir. Devrimci sınıf çizgisi için ekonomik anlamdaki kayıp veya kazanımlar tek başına anlamlı değildir. Asıl amaç her zaman işçi sınıfının birliğinin, örgütlenme düzeyinin, eylem içerisindeki eğitiminin, sınıf bilincinin yükseltilmesi ve kuşkusuz sınıfın devrimci eyleminin önünün açılmasıdır. Bu kıstaslar etrafında ele aldığımızda görürüz ki her ekonomik kazanım, yetki alımı ya da toplu sözleşme 'zafere' anlamına gelmeyeceği gibi her ekonomik veya sendikal 'başarısızlık' da yenilgi anlamına gelmez. Bu nedenle her bir adım hem o özgüldeki işçilerin çıkarları hem de işçi sınıfının bütünsel çıkarları gözetilerek değerlendirilmelidir, sendika yönetimlerinin uzlaşmacı çizgisiyle olduğu kadar işçiden kopuk sektör ve maceracı çizgilerle de mücadele etmek gerekir. Günümüzde sendika yönetimlerinin en basit ekonomik ve sosyal talepler için dahi kararlı ve eylemlerle çizgi izlemekten yoksun olduğu koşullarda işçi sınıfını sokaklarla, meydanlarla, direniş halaylarıyla buluşturmak, sınıfın özgüvenini yeniden tesis etmek açısından önemli bir yerde durmaktadır.

Komünistlerin çalışmaları açısından vurgulanması gereken bir diğer nokta, sınıfın içerisinde olmaktır. İşçi sınıfı faaliyeti yoğun emek ve sabır gerektiren, özellikle zayıf ve durgun dönemlerde görece zamana yayılan bir faaliyettir. Güç biriktirmek, belirli alan ve işkollarında sınıfın içerisine yerleşebilmek ve ortaya çıkan her fırsatı sınıfın bilinç ve eylemini yükselte-

cek şekilde değerlendirebilmek gerekir. Bunun sadece söz söylemekle ya da genel ajitasyon/propaganda (A/P) çalışmalarıyla başarmayacağı ortadadır. A/P çalışmaları somut sorunlar etrafında süreklileştirilmeli ve geliştirilmelidir. Fakat fabrikalarda, atölyelerde kısacası üretim alanlarında olmaksızın değil işçi sınıfını harekete geçirmek sınıfın nabzını tutmanın dahi mümkün olmayacağını bilmeliyiz. Dolayısıyla komünistlerin sınıf çalışmasında atması gereken en önemli adım işçilerle üretim alanlarında ve kuşkusuz yaşam alanlarında buluşabilmektir. Örgütlü yoldaşlar ve kitle ilişkilerinin önemli bir bölümü halihazırda bir şekilde üretim içerisinde. Üretim içerisindeki bu duruma yapılacak doğru müdahale ve yönlendirmelerle, işçiler içerisindeki çalışmalar hedefli ve planlı bir rotaya kavuşturulabilecektir. Ancak bundan önce ve daha önemlisi, örgütlü yoldaş ve kitle ilişkilerinin hem üretim hem de yaşam alanlarında kendilerinde sınıf olma bilincini tesis etmeleri ve işçiler içerisinde devrimci çalışmaya yoğunlaşmalarıdır. Devrimci çalışmayı sınıf çalışmasının dışında ya da uzağında düşünen her anlayışla mücadele etmek, işçilere nüfuz edebileceğimiz her ilişki ve olanağı değerlendirmek zorundayız.

Tüm dünyada yükselen halk isyanları ve sınıf hareketleri bize şunu göstermektedir: Kitlelerin mücadelesi birleşik, örgütlü bir hatta kavuşturulmalı ve bu mücadelelerde devrimci, komünist önderlik tesis edilmelidir. Yine önderlik sorunuyla ilişkili olarak, isyan ve hareketlerin başarısızlıkla sonuçlanmaması, hâkim sınıflar tarafından amacından uzaklaştırılarak yozlaştırılmaması için sınıf bilinci ve sınıfsal ideoloji titizlikle korunmalıdır. Bugün biz komünistlerin belli başlı toplumsal çelişki ve gündemlerde "mücadeleyi yükselt" şiarıyla başlattığımız kampanyanın temel ayaklarından biri kuşkusuz ki işçi sınıfı ve yoksul emekçilere dönük faaliyetlerdir. Kampanyamızı işçi sınıfı içerisinde çalışma ve örgütlenmenin bir sıçrama noktasına çevirmek, sınıf mücadelesini yükseltmenin ve kolektifi gelecek mücadelelere hazırlıklı kılmanın da önemli bir aracı olacaktır.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Geleceksiz Değiliz, Gelecek Biziz!

Yerkürenin büyük halk isyanları ile dalgalandığı tarihsel bir süreçten geçiyoruz. Bir avuç asalak tabakaya karşı dünya halkları isyan silahına sarılarak "büyük anlatılar bitti" diyenlere Beyrut'ta "sewre" Şili'de "revolución" Paris'te "Marx ou creve" ile "başka dünya mümkün" diyerek yanıt oldular. Temelde emperyalist-kapitalizmin bağrında taşıdığı krizini aşmak adına dünya halklarına çıkardığı faturaya yani daha fazla yoksulluğa ve derinleşen sefalet düzenine karşı tutuşan bu öfke ateşi milyonların aynı şiarlarla alanlara akmasına vesile oldu. Bu hareketler aynı zamanda emperyalist-kapitalizmin çürüyen, çürümeye mahkum realitesini ve onun neoliberal politikalarının çöküşünü de gözler önüne sermiştir.

Kuşkusuz yaşadığımız coğrafya da; büyük kaynaşmalara ve dönüşümlere gebe bu isyan dalgasının çok önemli bir fay hattında bulunmaktadır. Ülkemiz egemen sınıfları bu gerçekliği biliyor ve tüm gücüyle gelececek olası isyanı, öfkeyi engellemeye dönük bir pozisyonla dizginsiz bir saldırganlık sürecini hayata geçiriyorlar. En temel meşru hak talebinden militan bir eylemliliğe, basın açıklamalarına, kadın eylemlerine azgınca saldırılması bu büyük korkunun bir ürünüdür.

Dünyada ve ülkemizde isyan hareketlerinin hemen her ülkeden esas dinamizminin gençliğin oluşturuyor olması (özellikle de lise ve üniversite gençliğinin) iflas eden emperyalist-kapitalist politikalara karşı durması önemli bir noktadır. Bu gerçekliği gören egemenler; sosyal, kültürel, eğitsel, ekonomik, ideolojik, siyasal bir dizi saldırı ile gençliğin zihnini kendi sınıf çıkarları doğrultusunda fethetmeye çıkmışlardır. Çünkü gençliğin zihnini kuşatmanın geleceği kazanmak olduğunu egemenler çok iyi bilmektedir. Bu başarılı olduğu oranda egemenler sistemlerini sürdürebilir ve geleceklerini garanti altına alabilirler.

KENDİ GELECEKLERİ İÇİN BİZİM GELECEĞİMİZİ ÇALIYORLAR!

Gençlik faşizmin sadece sopasına, baskı ve sindirme saldırılarına değil özellikle ekonomik krizle birlikte büyük bir geleceksizlik sarmalı ile de karşı karşıyadır. Hakim sınıfların yaşadığı ekonomik ve siyasal kriz, dış-

arıda askeri saldırganlık olarak "yedi düvele yumruk sallama" biçiminde sürerken içeride de yoksulluk, işsizlik, borç, zam, toplu iflaslar, intiharlar, geleceksizlik, kadın cinayetleri, doğanın ve yaşam alanlarının rantı-talanı biçiminde hayat bulmaktadır. Yoksul ve emekçi halk borçlarla, kredilerle yaşamını idame ettirmeye çalışırken, biriken borçların yarattığı bunalım ve buhranla boğulmakta, siyanürlü ölümlere terk edilmektedir. Bu ağır sefalet tablosu içerisinde gençlik, en güvencesiz ve krizin etkilerinden en derin etkilenen toplumsal tabakadır. Ekonomik olarak bağımlı olan gençlik ve özeldede öğrenci gençlik peş peşe gelen zamlar, yaşamın alabildiğine pahalılaşması karşısında okuyamaz duruma getirilmiştir. 2

milyona yakın öğrencinin eğitimini bırakıp çalışmak zorunda kalması yaşanan krizin en somut kanıtıdır. Eğitimin giderek piyasalaştırıldığı ve nitelikli eğitime ulaşmanın da paralel hale getirildiği aşamada krizle debelenen emekçi halkın çocuklarının bundan mahrum kaldığını söyleyebiliriz. İçerisinden geçtiğimiz süreci "paran kadar" olarak da ifade edebiliriz.

Geleceksizlik saldırısını sistem çok yönlü bir politika ile hayata geçirmektedir. Bunun bir ayağı ekonomik, sosyal ve kültürel hegemonya ile gençliği hakim sınıflar lehine geleceksizliğe sürüklemek iken diğer ayağı da ideolojik olarak onu sisteme yedekleyecek, sindirecek, ehlileştirecek politikalarla sürekli egemen sınıf anlayışının zihinlerde pompalanmasıdır. Burjuvazi, okulları, medyası, kalemşörleri, egemen kültürü ile bu politikayı sürekli olarak beslemiş ve bunu sürekli bir biçime kavuşturmuştur. Çünkü bu gerçek anlamda egemenler açısından bir "beka" sorunudur, onun egemenliğinin ve sınıf çıkarlarının sürekliliği olmazsa olmazdır.

Kendi geleceği için gençlik ile gelecek arasında bir duvar örmede bir sakınca görmez.

GELECEKSİZLİĞİN ÜRETİM TEZGAHI: EĞİTİM SİSTEMİ

Hakim sınıflar halk gençliğini kuşatan geleceksizlik politikalarına sürekliliği, en başta eğitim sistemine biçim vererek başlamışlardır. Egemenlerin çıkarları etrafında dizayn edilen eğitim sisteminin sürekli olarak değişmesi son yıllarda içinden çıkılmaz bir hale gelmiştir. Rekabete dayalı sınav sistemi onlarca kez değiştirildi, müfredat alabildiğine gericileştirildi, İmam Hatip okullarının sayıları her geçen gün artırılarak öğrenciler bu okullara gitmek zorunda bırakıldı,

meslek liseleri ucuz iş gücünün rezervi haline getirildi, cinsiyetçi söylem ve uygulamalarla okullardan başlayan erk anlayış kurumsallaştırıldı, bilimsellikten uzak

idealist yöntemin hakim olduğu niteliksiz eğitim daha da derinleştirildi. Tüm bu uygulamaya ve politikalarla donatılan eğitim tezgahı halk gençliğini giderek koyu karanlığa bir adım daha yaklaştırdı. Eğitim sisteminde yapılan bu değişikliklerle apolitik, ehlileşmiş, varolanı olduğu gibi kabul eden sistemle tam entegre nesillerin yaratılması hedeflenmektedir. Eğitim sisteminin bu yapısı üniversitelerde de devam etmektedir. Akademik, demokratik, bilimsel ve özerk eğitimden uzak, polis ve özel güvenliğin işgali altında tutulan üniversiteler; faşist YÖK yasalarıyla yönetiliyor. "Bilim yuvası" denilen ama bir çoğu tabeladan ibaret olan üniversiteler bugün ülkemizdeki eğitim sisteminin özeti gibidir. Üniversiteleri "bilim" üretmekten diplomalı işsizler ordusu üretmeye getiren süreç; 12 Eylül AFC'si döneminde getirilen YÖK ile birlikte başlamış bugün gelinen aşamada 1 milyon 340 bin ile zirve yapmıştır. Tayyip Erdoğan

son 10 yılda iki katına çıkan işsizlik rakamlarına "Efendim 'işte işsizlik var', olabilir, her üniversiteyi bitirdiği zaman iş sahibi olacak diye de bir şey yok. Bunu dünyanın hiçbir yerinde bulamazsınız" diyerek de bu konuda egemenlerin tavrını tüm ikiyüzlülüğü ile göstermiştir. Bir yandan 'her yere üniversite açtık' diyerek övünülürken diğer taraftan 'her üniversiteyi bitirdiği zaman iş sahibi olacak diye de bir şey yok' tam da egemen sınıf temsilcilerine has bir davranıştır.

Öğrenci gençliğin üniversitelerde YÖK sonrası süreçte büyük bedeller ödeyerek kazandığı akademik-demokratik kazanımları 15 Temmuz sonrası tasfiye edilmiş öz örgütlenmeleri dağıtılarak tüm anti-demokratik uygulamalara biat eden bir profil yaratılmaya çalışılmıştır. Muhalif akademisyenler KHK'lerle işlerinden edilmiş, yandaş ve çeteci akademisyenler kürsülere yerleştirilmiştir. Tüm bu tablo geleceksizlik sarmalını gençliğin aleyhine derinleştirirken egemenler açısından istenilen tablo ortaya çıkmıştır.

ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜ VE GELECEĞİMİZİ MÜCADELE İLE KAZANALIM!

Gençlik sadece geleceğin değil bugünün de öznesi ve sahibidir. Hakim sınıflar tarafından dinamizmi köreltilen, sorgulamayan, araştırmayan, kendisini gerçekleştiremeyen gençlik, her türlü saldırı politikasına, sömürüye ve yönlendirmeye açık hale getirilmektedir. Politikadan, siyasetten uzak tutulan, topluma, kendisine, sorunlarına yabancılaştırılan, ucuz iş gücü olarak görülen, ırkçı-şoven politikalarla kuşatılan, yani geleceği egemenlere hibe edilen halk gençliği bu tabloyu tersine çevirecek, kudrete ve potansiyele sahiptir.

Gençlik bugün sokaklarda, meydanlarda, okullarda, sıralarda direnişin ve mücadelenin en önünde kendisine dayatılanı kabul etmeyerek isyanı büyütmektedir. İstanbul Üniversitesi'nden Dersim'e mücadelenin olduğu her yerdedir. Bu isyan ruhu ile bizlere dayatılan geleceksizliğe karşı "gelecek biziz" diyerek özgürlüğümüz ve geleceğimizi kazanmak için mücadeleyi büyütmeli umutsuzluğa ve karamsarlığa karşı umudun ve isyanın meşalesini yakmalıyız!

TC'nin Bölge Politikasında İki Kurucu Kavram: Yayılmacılık ve Müslüman Kardeşler

TC'nin, kuruluşundan itibaren görünür de statükonun korunması biçiminde, bir bölge politikası benimsediği söylenebilir. "Yurtta sulh cihanda sulh" cümlesi, bu politikanın özeti olarak gösterilir. Fakat öte yandan bir "Misak-ı Milli" anlayışı olduğu da biliniyor. M. Kemal tarafından 1937 yılında Amerikalı general Mac Artruhur'a söylendiği iddia edilen "Ömrüm vefa ederse Musul, Kerkük ve Adaları geri alacağım. Selanik de dâhil Batı Trakya'yı Türkiye hudutlarına katacağım" sözleri bölge politikasının şartlara bağlı olduğunu, komşu ülkelerin topraklarına göz dikildiği ve hak iddia edildiğini gösteriyor. Ecevit CHP sekreteri iken, 1960'lı yılların sonunda, İnönü'nün bizzat kendisine "Şartlar el vermiyordu biz alamadık, fakat şartlar oluştuğunda siz Musul'u mutlaka almalısınız" dediği kayıtlardadır. Aynı Ecevit'in şartlar oluştu ve Kıbrıs'ı aldık, sözleri de kayıtlardadır. Statükonun korunması politikasının koşullara içerili olduğu ve olası politika değişikliğinin imparatorluk bakiyesi olmanın getirdiği duygusal bir motivasyondan değil, Türk komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının emperyalizmin işbirlikçisi olsa da emperyalistler adına veya onların onayıyla yayılmacılık heveslerinin bir sonucu olacağı belirtilmelidir. Buna bir örnek olarak 1991'de yaşanan "I. Körfez krizi"ni verebiliriz. Saddam'ın başında olduğu Irak devleti Kuveyt'i yutmaya kalkışınca başını ABD'nin çektiği emperyalist güçler yer altı ve yer üstü zenginliklerinin kendilerine rağmen yutulamayacağını göstermiş ve Irak'ı vurma kararı almışlardı. Baba Bush, Özal'a "Biz güneyden, siz kuzeyden Irak'a girin, Musul ve Kerkük de hakkınız var, buraları alın" diyor (Akt: ANAP'ın eski Sakarya mv. Yalçın Koçak), Aynı kaynağın anlatıklarına göre, Özal'ın Bush'a "Sayın Bush, bugün gir diyorsunuz, yarın da çık dersiniz" dediğini, Bush'un "Kim girdiği yerden çıktı ki siz de çıkacaksınız... Kıbrıs'a girdikten sonra çıktınız mı?" Biçiminde cevap verdiğini belirtiyor. Genel olarak politika koşullar ve güç dengeleriyle ilişkili bir sorundur, dolayısıyla TC uzun yıllar "Yerleşik olanın korunması" anlamına da gelen statükonun korunmasını bölge politikası olarak benimsemişse de bu, Türk hâkim sınıflarının karakteri hakkında örneğin barışçı oldukları yönünde bir yanılısına yaratmamalı, koşullar ve güç ilişkileri uygulamaya konulandan farklı bir politikaya hayat hakkı tanımadığı ya da tanımayacağı için uygulamadaki politikaya bağlanmışlardır.

Faşist Türk komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları gerçekleşme olasılığından bağımsız olarak diğer devletler ve onların hâkim sınıfları gibi yayılmacıdır. Yayılmacılık bütün gerici sınıfların güttüğü bir politikadır.

T. Kürdistanı üzerinde 100 yıllık siyasi ilhak TC'nin yayılmacı, işgalci karakterini gösteriyor; sorun şurada ki ekonomik olarak emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal yapı TC'nin sömürge savaşı yürütmesine, yayılmacı heveslerinin hayata geçmesine, gerçekleşmesine imkân sunmuyor. S. Kürdistanı'nda belli yerlerin TC tarafından işgal edilmiş olması; I. Kürdistanı'nda 20 civarında üs bölgesi ve denetlediği bir coğrafyanın bulunması ve son olarak Libya'ya asker gönderme kararı ve fiilen Libya'da bulunması ise bugünkü defakto durumda atılmış fakat kalıcılığı olmayan adımlar olarak görülmelidir. Bu gerçekle birlikte TC'nin özgün bir politikaya sahip olduğunu görüyoruz, şöyle ki: Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağalarının hâkim kliği içeride politik İslamcı bir çizgi izlememekle birlikte bölge özgülünde politik İslamcı akımın bir biçimi olan İhvan hareketiyle yani Müslüman Kardeşler hareketiyle ilişkilidir. 2010-2011 de başlayan "Arap İsyanları" görece örgütlü olan İhvan'a kimi ülkelerde işbaşına geçme imkânı sundu; Mısır'da Mursi, Tunus'ta Nahda Libya'da Adalet ve İnşa, Müslüman Kardeşler'e ait ve işbaşına geçmiş politik güçlerdi. Aynı dönemde Suriye İhvan'ı da harekete geçmiş ve BAAS rejimini zorlamaya başlamıştı. Sanki "Arap" değil yaşanan İhvan baharıydı! Fakat Amerika İhvan'dan desteğini çekti, Mısır'da Sisi, Mursi'yi devirdi. HAMAS Suriye'yi terk etti, BAAS rejimi direndi ve Suriye İhvan'ı tutunamayıp kapığı Türkiye'ye attı. Nahda ise İhvan'ın devamı olmadığını söyledi. Libya'da ise 2014 yılında oluşturulan Kurucu Meclis, hâkimiyet mücadelesine çözüm olmamış, İhvan'ı temsil eden Sarraj, belirlenen tarihte ülkeyi seçime götürmemiş, görevi devretmeye yanaşmamış, Hafter önderliğinde ve Tobruk'u merkez almış yeni bir iktidar oluşmuş, Libya da egemenlik mücadelesi aldığı yeni biçimle bugüne kadar sürmeye devam etmiştir.

Faşist Türk egemen sınıfları "Arap isyanları"yla oluşan politik iklimde Müslüman Kardeşler'e yaslanarak nüfuz mücadelesi ve Yakındoğu'da hegemon bir güç olma politikasını benimsedi. Bunu yaparken yanında Katar, karşısında ise Mısır, S. Arabistan,

BAE vs. vardı. Yakındoğu'da Sünni-İslam içerisinde yaşanan bu saflaşma tamamen söz konusu ülkelerin hâkim sınıflarının çıkarlarıyla ilgilidir. TC Müslüman Kardeşler'i araçsallaştırdığı ölçüde ismini saydığımız ülkelerle ayırdı; öyle ki İslam İşbirliği Teşkilatı başta olmak üzere kalıcı veya geçici tüm oluşumlarda TC ve Katar yalnızlaştırıldı. İhvan üzerinden hayata geçirilen politika TC ve Katar'ı yan yana, diğerlerini karşısına alma dışında askeri, siyasi, ekonomik alanlarda da somut, görünür sonuçlar üreten, üretmiş olan bir politikadır. Çünkü, Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağaları, içinden geçilen süreci yayılmacı heveslerini gerçekleştirebilir bir süreç olarak gördükleri ve İhvan olgusunun buna imkân sunduğunu belirledikleri için bu politikayı geliştirmişlerdir.

TC'nin güttüğü politika ve geliştirdiği ilişkiler biraz yakından incelendiğinde bölgedeki Şiilere dönük İran'ın izlediği politikanın bir benzeri karşımıza çıkmaktadır. Yakındoğu ve Ortadoğu'nun birçok ülkesinde hatırı sayılır oranda bir Şii nüfus mevcuttur. İran bölgedeki siyasal, sosyal ve inançsal çelişkilerin boyutunu ve seyrini görek inanç temelli bir gücün ve giderek bir blokun oluşumuna önderlik etmiş, örgütlü bir "Şii aks" yaratmıştır. Şii aks İran yayılmacılığının bir ifadesidir. Yakın zamanda ABD tarafından öldürülen Kasım Süleymani bölgedeki Şii askeri ve siyasi gücün oluşturulması, geliştirilmesi, sevk ve idare edilmesinden sorumlu biridir.

Türk hâkim sınıflarının işbaşındaki kliği, İhvan'la bölgeyi domine etme gibi bir sürece girerken İhvan'ın temsiliyetinden bağımsız olarak, İran'ı bir model olarak almış olmalıdır. Yakın ve Ortadoğu coğrafyasında Şiilik dışında politik İslamcı olarak fundamentalistler ve Müslüman Kardeşler mevcuttur. İşbaşındaki yönetimler alttaki bu politik İslamcı hareketten korkuyor, bunları bir tehdit olarak algılıyorlar. TC elinde tuttuğu Müslüman Kardeşler gücüyle bu oluşumun sürekliliğini sağlamanın yanı sıra, İdlib'de olduğu gibi HTŞ ve benzer güçlere de nüfuz etmekte, üzerlerinde etkili olmaktadır. TC tıpkı İran gibi bölge özgülünde askeri ve siyasi güçler oluşturmakta, bunlar arasında koordinasyon kurup belli hedeflere yönelmektedir. ÖSO ve Libya TC'nin uyguladığı politikayı anlamak açısından iki ayrı örnektir.

"Arap İsyanları" dalgası Suriye'ye vurduğunda TC, ABD emperyalizmiyle birlikte BAAS rejiminin devrilmesi

ve Suriye İhvan'ının işbaşına gelmesi için çaba harcadı. Rejim devrildi. TC Suriye'nin geleceği hakkında söz söyler konumda olmak için "Suriye muhalefeti"ne yatırım yaptı, ÖSO'yu örgütledi, eğitti. ABD emperyalizmi ÖSO projesinden vazgeçti, ÖSO imkânı ya da gücü esasta TC'nin elinde kaldı. TC eldeki ÖSO gücüyle Suriye'de bir güç oldu, Cerablus, Azez, Bab ve Efrin, son olarak Gire Spi ve Serekaniye ÖSO kullanılarak işgal edildi. ÖSO S. Kürdistanı topraklarını işgal etme dışında da farklı amaçlar için de işlevlidir.

Libya'daki iki yönetimden biri Sarraj'ın başında olduğu Trablus hükümetidir. Sarraj İhvan'cı Adalet ve İnşa Partisi'nin başkanıdır. TC başından beri Sarraj'la ilişkili olup Sarraj'a destek vermektedir. Fakat özellikle dengeler güçlü biçimde Hafter güçlerinin lehine değişmeye başladığı 2017 sonrası bu destek daha da artmıştır. Türk kontgerillasının parçası olan SADAT Sarraj güçlerini eğitiyor ve fiilen savaşın içerisinde yer alıyor. Ayrıca SADAT'la aynı dönemde ÖSO içerisinden belli sayıda insan da Libya'ya gönderiliyor. TC ile Sarraj arasında gerçekleşen mutabakat ve TC'nin Libya'ya asker gönderme tezkeresi sonrası binlerce ÖSO'cu Libya'ya aktarılmış durumda. Libya ve Suriye özellikle Libya operasyonunun başındaki isim ise SADAT başkanı Korgeneral iken kadrosuzluk nedeniyle emekli edilmiş Adnan Tanrıverdi'dir. Bu kişi aynı zamanda R. T. Erdoğan'ın başdanışmanıdır. Görüldüğü kadarıyla TC'nin Kasım Süleymani figürü SADAT kurucusu A. Tanrıverdi'dir. İslam Birliği kurulacak, Mehdi gelecek, sahayı düzeltmeliyiz, demişti; evet, sahayı düzeltiyor.

Türk hâkim sınıflarının sözcüleri gerçekleşen işgal ve asker gönderme tezkeresi hakkında Türkiye'nin bekası ya da Türkiye'nin savunması Libya'dan başlar, gibi sözlerle açıklasalar da devreye konulan yayılmacılık politikasıdır. Türkiye'nin ekonomik ve sosyal gerçekliği yayılmacı emellerin gerçekleşmesine imkân vermiyor, bir ineğe öykünüp şişen kurbağa örneği yaşanıyor. Girdiği yayılmacılık yolu, krizden çıkış yolu değil daha bir batma yoludur. Halkımızın yoksulluğunu derinleştirse de baskı ve katliamları büyütse de faşizm bu yolda kanlı ayak izleri bıraksa da kurtuluşunu değil yıkılışını adımıyor. Daha yüksek bir bilinç, daha güçlü bir örgüt ve daha büyük savaş için seferber olalım.

Militanı İçsel Yolculuğa Davet...

Görevlere Yaklaşımında Devrimci Tarz

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Devrimci görevlere yaklaşımında sorunlar yaşandığı durumlar oluyor. Bunların nedenleri ve sonuçları üzerinden bir açılım yapmak ve bu durumun ortaya çıkış nedenlerini, düzeltmelerinin yol ve yöntemlerini devrimci bir tarzda ortaya koymalıyız.

Devrimci görevlere yeterli duyarlılık, gerekli dikkat ve istenen özen gösterilmediği durumlar yaşanır. Beklenen, çaba verilmesi gereken emek ortaya konmaz. Yoğunlaşmada zayıflık, çalışmada dikkatsizlik, düşünce ve planlamada yüzeysellik, görevlere yaklaşımda üstünlük yaşanır. Belirlenen yönelime, alınan devrimci kararlara-politikalara uygun hareket edilmez. Yürek ve zekâ birlikte ortaya konmaz. Büyük bir istekle göreve yüklenilmez. Yapılan görevlerde bir nitelik, çalışmalarda bir düzey ve gelişkinlik yoktur.

Görevleri unutma, ihmal etme, savsaklama, erteleme durumları olur. Dikkatsizlik, özensizlik ve çok zaman ihmal yaşanır. Halkla-yoldaşlarla kurulan ilişkilerde eğitici-örgütleyicilik-devrimcilikte zayıflık olur. An, gün kurtarılmaya çalışılır. Görevler, yasak savmacı tarzda yerine getirilir. Yapılamayan, yerine getirilmeyen görevler dert edilmez, tasalanılmaz. "Nasıl yerine getirilir, nasıl başarılı, daha iyi nasıl yapılır?" tarzında bir düşünce ve yoğunlaşma yaşanmaz. Her şeye, her ana ve göreve cansız, isteksiz ve ruhsuz yaklaşılır. Ciddiyet, sorumluluk, duyarlılık, hesap verme bilinci, özeleştirici kültürü yoktur.

Pekiye bütün bu yaşanan olumsuz-

lukların nedeni nedir? Nasıl yaşanır? Var edilmeye, yaşatılmaya çalışılan nedir? Yapılamayan yerine getirilemeyen her görevin yerine neler yapılır? Görevlerin başında olunmuyorsa nerede olunuyor? Nerelerde takılı kalınıyor, neden bir türlü devrimci görevlerin başına gelinmiyor? Onu engelleyen, alıkoyan, isteksiz ve gönülsüz kılan nedir? Sorular daha çoğaltılabilir. Ancak bunlar yeterlidir.

Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız olumsuzlukların ve zaafaların orta yerinde örgütü kendi dünyamızda yaşatmamak vardır. Örgütü ve görevlerini kendi dünyamızda hissetmemek vardır. Örgütün dünyasında kendimize ait bir yer bulamamak, onun etkin ve güçlü bir parçası olamamaktır. Kendi dünyamızla örgütün dünyasını bütünleştirip aynılaştırmamak vardır. Örgüt ve kendi dünyamız arasında önemli ve ciddi düzeyde bir fark-

lılaşma, uzaklık ve yabancılaşma vardır. Örgütü kendi öz örgütümüz, yoldaşları kendi öz yoldaşlarımız olarak görmemek vardır. Örgüt ve yoldaşlar birer yabancıdır. Yabancı olarak görülür ve hissedilir. Özde bir devrimcilik yerine, görüntü ve şekilde devrimcilik yapılır.

Örgütün dünyasında onun görev ve sorumlulukları içinde soluk almamak vardır. Örgütün içindeyiz ancak onun mücadele ve çalışma dünyasının dışındayız. Örgütün içindeyiz ancak kendi dünyamızı yaşıyoruz. Örgütün içindeyiz ancak örgütün ihtiyacı, gündemi, yönelimiyle kendi ilgimiz, gündemimiz, yönelimimiz aynı değildir.

Pekiye kendi dünyamız nedir? İçinde neler var? Kimler var? Hangi kaygılar, hangi sorunlar hangi düşünce ve duygular, nasıl bir yaşam var? Neden bir türlü kendi dünyamızdan çıkıp örgütün dünyasına gelemiyoruz? Gelmek istemiyoruz? Bizleri engelleyen, tutan, bırakmayan şeyler nelerdir? Bizleri sürekli bir şekilde eski dünyaya, geldiğimiz yere doğru çeken nedir? Bırakmak, vazgeçmek, bir türlü kopmak istemediklerimiz nelerdir? Örgüte ve onun devrimci görevlerine gelmek istemeyişimizin nedenleri nedir?

Şu çok açık bir gerçektir ki örgütü ve onun dünyasını yaşayamayan

kendi dünyasını yaşar. Örgütün görev ve sorumluluklarını hissederek yaşayarak yerine getirmeyen kendi dünyasına ait olan düşünceleri, duygu ve hayalleri yaşar. Birinde halk-devrim-parti vardır. Diğerinde halk-devrim-parti adına hiçbir şey yoktur. Halka ait, onun sorun ve acılarına dair hiçbir şey bulunmaz. Bireye ait küçük olan şeyler vardır. Yaşamak, elde etmek, sahip olmak istediği şeyler vardır. Bireyin hayalleri, beklentileri, arzuları, tercihleri vardır.

Devrimci görevlerin yerine getirilmemesinde, üzerinde yeterince yoğunlaşıp başarılmamasında yaşanan engeller nedir? Bu durumda iki temel neden vardır. Birincisi, devrim ve örgüt bilincine onun ilke ve yasalarına yeterince vakıfolamama durumu, ne yapacağını, nasıl başaracağını bileme durumu vardır. İkinci neden ise kendini yaşama isteği ve kaygısı vardır.

Kendi bencil ve bireyci dünyasını yaşatma isteği vardır. Kendisine ait sorunlar, kaygılar, istekler ve beklentilerde bulunmak, yaşamak istediği duygu ve hayaller vardır. Bireyin ailesi vardır, sevgilisi-çocukları-akrabaları, yakınları vardır. Devrimci olmadan önceki yaşamı-ortamı-arkadaşları-alış-

kanlıkları-hayalleri ve rahatı vardır. Bu küçük dünyadan kopmamak, oradan çıkıp gelememek vardır. Sürekli küçük topraklarda dolaşmak, anlamsız bir şekilde vakit geçirme, oyalanma vardır.

Bir yandan devrimcilik yaptığını sanmak, dışa karşı devrimcilik yaptığını göstermek, diğer yandan kendi çıkarlarını, rahatını, hayallerini, zevklerini düşünmek ve yaşamak vardır. Risksiz-tehlikesiz-bedsiz-kolay ve rahat bir devrimcilik yapma durumu vardır. Kendine ve eskiye ait özelemler, düşünceler-hayaller vardır. Birey merkezli var olan şeyler daha ağırlıklı ve hacmi daha geniştir. Kendisine, sevgilisine-ailesine-çocuklarına rahat ve çıkarına ait olan şeyler düşüncede ve yaşamda daha fazla yer kaplamaktadır.

Görevini yeterince yapamayanlara karşı geliştirilen eleştiri ve uyarılara rağmen, ciddi ve gözle görülür ikna edici bir gelişim değişim ve farklılaşma yaşanmıyorsa, yaşanan durum şudur: Birey örgüt içinde kendine ait küçük topraklardan vazgeçmek, kopmak istememektedir. Örgüt içinde kendine ait yarattığı topraklarda, açtığı alanda kendini yaşama ve yaşatmaya çalışma çabası vardır; bütün bunlar her şeyin üstünde ve her şeyin merkezindedir. Yarattığı-açtığı alanda "rahat nasıl yaşamım"a ait düşünce ve kaygılar vardır.

Fırsat ve olanaklar çıktığında kendi topraklarını, yaşam alanlarını koruyarak genişletmeye, büyütme çabası vardır. Kurulan hayallerde, edinilen dertlerde, sorun yapılan şeylerde, örgüte ait, halka ve özgürlüğe ait şeyler yok, bireye ait olan küçük şeyler vardır. Görüntüde insanlığa, halka, özgürlüğe ve mücadeleye ait olanlar vardır ancak gerçeklikte bunların hiçbiri yoktur. Bireysel, küçük hesaplar, planlar vardır. Bütün bunları yapmak ister, yapacakları şeylerin merkezinde bunlar vardır. Bunların hepsi birey merkezlidir. İstek-ihtiyaç-tercih-beklenti-duygu-kaygı-hayal-dertlerin hepsinde ortak bir nitelik vardır, hepsinin küçük olmasıdır. Özel mülkiyete ait olmalarıdır.

Bu türden insanların düşünce ve duygu dünyasında işçi sınıfının kur-

tuluş davasına, özgürlüğe, geleceğe, halka ait büyük şeyler yoktur. Var olan, yaşanan ve yaşanması istenen her şeyde bireysel rahatlık, keyfiyet ve bencilik vardır. Bütün bu nedenlerden dolayıdır ki bu türden unsurların başında olduğu komitelerde ve görevlerde gevşeklik, sorumsuzluk, ciddiyetsizlik, yetersizlikler yaşanır. Yaşanan olumsuzluklarda, sürekli bir şekilde başarısız pratikler tekrarlanarak yaşanır.

Bütün bu nedenlerden dolayıdır ki devrim kervanı istenilen ve beklenen hızda yürümez. Ne komiteler sağlam ve güçlü hâle getirilir ne kadro ve militanlar eğitilip yetiştirilip motive edilir ne kitleler örgütlenir ne de gerilla savaşı büyür ve gelişir. Duraklama, bozulma, çürüme ve dağılma yaşanır. Kırılma ve gerileme yaşanır.

Sınıf savaşımında, iki farklı, birbirine zıt dünyaların bir arada birlikte yaşama şansı yoktur ve olamaz. Ya birey merkezli bencil küçük dünya var olacaktır ya da işçi sınıfı merkezli halk-devrim-parti kaygılı özgürlük ve kurtuluş amaçlı dünya var olacaktır. "Ya ben var olacağım ya biz var olacağız", "Ya ben var olacağım ya da örgüt var olacaktır" ikisinin ortası-arası yoktur ve olamaz. Ya proleter dünya ya da burjuva dünya vardır. Birinin içinde diğeri, diğerinin içinde öbürü yaşayamaz. İki zıt yaşam ve taban tabana karşıt olan duygular-planlar birlikte var olamaz. Bir ikiye bölünür. İki bir olamaz. Bu diyalektik materyalist felsefenin vazgeçilmez, temel ilkesidir.

Herhangi bir devrimci faaliyet alanında, komitede, militanlarda Proletarya Partisi'nin temel yönelimine, politik kararlarına, yürüyüşüne uygun bir gelişim, ilerleme, sağlanma yoksun orada örgütte ve görev başında olup kendi bencil dünyasını yaşamak-yaşatmak isteyen küçük burjuvalar var demektir. Örgüt içinde kendini gizlemek, var etmek isteyen küçük burjuvaların devri-

şahis- lar var demektir. Başarısızlığın nedenlerini başka yerde değil bu türden unsurların varlığında, yaptıklarında, bunlara kaynaklık eden ideolojide aramak gerekir.

Sorgulamayı dolaysız ve doğrudan bir şekilde buradan başlatmak gerekir. Eleştiri, uyarı ve uyanıklığı buradan başlatıp arttırmak gerekir. Örgütle bütünleşmeyen, bütünleşmek istemeyen, pratiğinde zaferi yaratmayan küçük burjuvaların parti içinde kendilerini var etme-yaşatma-gizleme çabalarına karşı dikkatli, duyarlı ve sorgulayıcı olmak gerekir.

Eleştiri-uyarı-ideolojik sorgulama-çatışma ve hesaplaşmaya karşı düzelleme-değişme-devrimleşmenin görülmediği yerde, bu türden küçük burjuvaların devri-

me-partiye daha fazla zarar vermesine göz yummamak gerekir. Fazla zaman kaybını yaşamak, Demokratik Halk Devrimi yürüyüşünü uzatmak demektir. Bu türden unsurlar devrimci saflarda varlığını koruduğu sürece, Proletarya Partisi'nin kitleler içindeki etki gücü kırılır, manevi saygınlığı zedelenir, varlığı tehlikeye girer.

Her savaş örgütü kendi iddia ve amacına uygun, görevlerini yerine getirecek, çalışmalarını başaracak militan ve kadrolar yaratır. Bunu başardığı oranda ilerleyebilir, gelişip güçlenebilir, yürüyüşünü sağlamlaştırabilir. Bunun başarılmadığı yerde görevlerin ağırlığı her zamankinden daha fazla olur.

Bulut: Lübnan'da Halk ABD'nin de İran'ın da Yönlendirmelerine İtibar Etmedi

Ortadoğu'da patlak veren halk isyanlarına dair araştırmacı-yazar Faik Bulut, gazetemize değerlendirmelerde bulundu. Bulut, son dönemde Arap coğrafyasındaki halk isyanlarının ortak noktalarına değinirken emperyalist güçler ile İran'ın, ayaklanmaları Sünni-Şii kavgası biçimine sokmaya çalıştığını vurguladı. Önderlik sorununun ise bir kez daha bu halk ayaklanmalarıyla birlikte önem kazandığını belirten Bulut, bütün ayaklanmaların en büyük eksikliğini önderliğin bulunmaması olarak görüyor. Gezi İsyanı'nın da bu perspektifle ele alınması gerektiğini söylüyor.

İran ve ABD arasındaki çatışma, biçimsel olarak aslında Batılı emperyalist güçlerin "Şii Hilali" denilen kalıbı içerisinde sürdürülmek isteniyor. Yani Sünni-Şii çatışması şeklindeki gibi bir algı operasyonu söz konusu. Şii Hilali, güya İran'ın yayılmacılığını temsil ediyor ABD ile İsrail'e göre. Sünni devletlere, yöneticilerine (Suudi Arabistan, Ürdün, diğer Körfez ülkeleri vs) göre de bir Şii yayılmacılığı var bölgede. Güya bunu önlemeye yönelik bir kavga devam ediyor! Bu, işin biçimi yani bize gösterilmek istenen yönü. Geçmişte de Batı yanlısı bölge yorumcuları (biz bunlara liberal de diyebiliriz, Batıcı kalemler de diyebiliriz) Ortadoğu'da meydana gelenleri, Avrupa'daki Otuz Yıl Savaşları, din savaşları gibi halka sunuyorlardı. Dolayısıyla algı böyle olsun, bu çerçevenin dışına çıksın istemiyorlar. İşlerine de böyle geliyor. Çünkü evet, bölgede mezhepsel bölünme var, geçmişten kalan tortular var, bu yüzden de dini kavgalar, ayrışmalar, ötekileştirmeler, var. Batılı emperyalistler, bunu özellikle hem kıskırıyorlar hem de bölge halklarının deyim yerindeyse ufkunu karartan bir mecraya doğru yönlendirmek için çabalyorlar. Sonuçta emperyalist paylaşım savaşı, emperyalist saldırı ve işgaller gözden kaçırılıyor. Halklar, tek taraflı düşünmeye zorlanıyorlar. Bu da 21. Yüzyıl savaşlarının diğer yanı ve maskeli yüzüdür.

LÜBNAN'DAKİ BU KALKIŞMA O ESKİ GÜNLERİ ARİYOR'

Baktığımızda dipten gelen, çok ciddi bir biçimde sınıfsal bir itiraz var, isyan var. Bunu nerede görüyoruz, İran'ın içindeki bölünmelerde görüyoruz. Yolsuzluğa, yoksulluğa hatta açlığa, zulme, molla egemen sınıflarının sömürü düzenine bir itiraz var. Aynı şekilde Irak'ta da gördük bunu. Irak'taki kitle hareketinin önemli bir kısmı Şii fakat dikkat ederseniz Şii yönetime karşı, Şii egemenlere karşılar. Şii egemenlerin temsil ettikleri hükümete tümüyle itiraz ediyorlar. Lübnan'da

Lübnan lâik değil, cemaatçi-ümmetçi ve mezhepçi toplumlar bütününden oluşuyor Lübnan. Mezhepsel bölünmeler olduğu için lâik değil. Buna karşılık her mezhep ve inançtan, hatta farklı etnik kökenden olanlar bile, içine sıkıştırıldıkları bu dar kalıptan çıkmaya çalışıyorlar. Beyrut'taki bir protestocunun, 'Biz aç olduktan sonra, mezhebin hiç önemi yok' demesi bunun net bir ifadesi. Göstericiler, mezhepsel temelde ikram edilen kotaların kaldırılmasını istiyorlar. Buna

birliğiyle Müslüman cepheyi birbirine düşürdüler; isteklerini bastırdılar. Dolayısıyla denge yine bozulmadı. '90'lı yıllarda bir anlaşma oldu, yine aynı düzen devam etti vs.

Lübnan'daki bu kalkışma, o eski günleri anımsatıyor. Lübnan Komünist Partisi (LKP) ile Suriye Komünist Partisi(Politbüro), sitelerine baktım. Lübnan'daki krizin devrimci bir ortam doğurduğunu, mevcut kendiliğinden kitlesel halk eyleminin devrimcileş-

görülen halk ayaklanmasında da aynı durum söz konusu. Hatta Lübnan'da biraz daha farklı bir nokta var; Fransız sömürgecilik kalıntısı olarak Lübnan'da egemen sınıflar hem halkı yani kendi tabanlarını hem de siyaseti parsellemişler. Nasıl? Cumhurbaşkanı Hıristiyanlardan olacak, başbakan Sünnilerden olacak, meclis başkanı Şiilerden olacak, Dürzilere bakanlıklar verilecek vs. dikkat ederseniz, millet sınıfsal bir zemine kaymasın diye parsellenmiş siyasi ve ekonomik alan. Dolayısıyla bu seferki isyan, bunun tümüyle dışına çıkan mezhepçi olmayan bir anayasa istiyor. Özellikle lâik olmasını talep ediyorlar. Çünkü

geçmişte de itiraz edenler genelde sosyalistler ve komünistlerdi. Yine bu düzene itiraz, 1975'te Lübnan İç Savaşı olarak başladı, 1990'da bitti. O zaman da ikiye bölündü Lübnan; Hıristiyanlar Cephesi ve Müslümanlar cephesi... İsimleri böyleydi fakat Müslüman cephesinin içerisinde Dürziler, Arap ulusalcıları, solcular ve komünistler de vardı. O zamanki Müslüman cephe, mezhepçiliğin olmadığı bir Lübnan modeli sunuyordu. O tarihte Hıristiyan cephesi yenilmek üzereydi İsrail, ABD, Fransa devreye girdi. Hatta Petro-dolar sahibi gericiler Arap ülkelerinin desteğiyle ilerici geçinen Suriye devreye girdi. Hepsini, el-

tilirip demokratik devrime geçebilmesinin zeminini hazırlamaya ilişkin önermelerde bulunuyorlar.

Lübnan'da sınıfsal temelde bir isyan ve devrimsel bir durum var denilebilir. Görünen o ki ABD'nin çok sayıda temsilcisi, diplomatı Lübnan'a gitti ve gericiler Sünni egemen kesimi çevresine toplayarak, mevcut isyanın onları hakim sınıfları, mali/siyasi oligarşiyi bitireceğini telkin etti. 'Bakın, bunlar İran'ın uzantıları, buradan İran'ı ve Hizbullah'ı defedip atalım, sonra refaha erersiniz' diye demeçler verdi Amerikalı diplomatlar. Buna karşılık olarak İran ile Hizbullah, kitlesel kal-

kışmaya destek vermektan kaçındılar; kimi yerde protestoları zorla, silahla engelleyen bizzat Hizbullah oldu. Olayların başında, Hizbullah bu halk kalkışmasını, ‘nispeten’ destekler gibi oldu. Çünkü kendi kitle tabanı alttakilerden, varoş insanlarından, kırsal kesim yoksul köylülerinden oluşuyor -krizden en fazla etkilenen sınıfsal kesimler bunlar-. Ne zaman ki ABD, olayların içine girdi; hem Lübnan hem de Irak ile İran’daki halk hareketlerini hasımlarının aleyhine ve kendi lehine çevirmeye çalıştı, o zaman Hizbullah ile İran da kitle hareketlerine karşı durdular ya da onları Batı, ABD ve İsrail aleyhine seferber etmeye çalıştılar. ABD, söylediğim çerçevede olayları bir İran, Şii uzantısı meselesi haline getirmeye çalıştı. Halk kitleleri iki çatışan güç arasında kalarak sanki birisine mecburmuş gibi orta yerde kaldı. Kısacası Hizbullah, Lübnan’daki hareketleri jeopolitik oyunlara feda etti.

Bugün yaşananlar Lübnan’daki halk hareketinin üçüncü aşamasıdır. Özellikle taban bunları benimsemiş, ABD’nin de İran’ın da söylemlerine yönlendirmelerine itibar etmedi. Çünkü ABD-İran kavgasının meselesi değil bu, sınıf meselesidir. Halk, ‘açlık meselemiz, yoksulluk meselemiz’ diyerek bu üçüncü dalgayı bugünlerde başlatmış oldu. ABD ile İran’ın, Şiilik ya da anti-Amerikancılık üzerinden bu meseleyi bitirme çabası ise devam ediyor.

‘BU ANTI-EMPERYALİZM DEĞİL ANTI-AMERİKANCILIKTIR’

Bu genel çerçeveye, Irak’ta daha belirsiz bir hal aldı. Önce İran konsolosluklarına saldırdı kitleler. Basında ‘Şii-Şii kavgası’ diye geçti haberler. İran’ın üç konsolosluğunu bastı halk. Böyle olunca da İran yanlıları, medyayla, kendi adamları vasıtasıyla hatta Haşdi Şaabi ile Asaib-ul Hakk ve Irak Hizbullah milisleri, maksatlı biçimde bu kitleleri ABD elçiliğine yönlendirdi. ABD Büyükelçiliği’ne saldırı oldu. Dikkat ederseniz kavgada orada başladı. ABD, Haşdi Şaabi örgütü ile bazı İran yanlısı milislerin karargahlarını vurdu. Haşdi Şaabi ise ABD’nin bazı üslerine roket ve havan topları attı. ABD ve İsrail uçakları, bu yaşananlardan çok önce Haşdi Şaabi’nin üslerini bombalamışlardı. Yeniden ne oldu? ABD, Pasdaran komutanlarından Kasım Süleymani’yi katletti. Haşdi Şa-

bi’nin kimi komutanları da öldürüldü. İran, ABD’nin üslerini vurdu. Şimdiki duruma bakarsak, Irak’taki halk ayaklanması hakkında konuşan ABD’li yetkililer veya analistler, “Mevcut isyan, bir Şii-Sünni kavgasıdır” diyor. İran ise, hayır, aslında olan biten bir Amerikan kışkırtmasıdır, oyunudur; gerçekte Irak’ta olması gereken anti-emperyalizm kavgasıdır” diyor. Ama esasta anti-Amerikancılık söz konusudur. İran yönetimi/egemen sınıfı için şunu söylemek mümkün: Kapitalist bir dünya görüşünü benimsiyorsanız, sömürüyü benimsiyorsanız, bu anti-emperyalizm değil anti-Amerikancılıktır!

‘KİTLELER ARTIK MEZHEPÇİLİĞE İNANMIYOR’

Bölgede bir de direniş odakları var. Nedir bu direniş odakları? Lübnan’da Hizbullah’ın İsrail’e karşı duruşu; Hamas’ın yine bir şekilde Filistin’de İsrail’e karşı duruşu -ki Hamas Sünni olmasına rağmen İran yanlısıdır. Yemen’de Suudi Arabistan’ın başını çektiği Arap koalisyonuna (ki bunlar da ABD ile iş tutuyorlar) karşı Husiler’in hareketi. Malum, onlar da dünyanın ikinci en büyük petrol tesisi olan Aramco’yu vurdu. İran, nispeten kendi bölgesindeki Irak’ı ABD’ye kaptırmak istemiyor, daha çok kendi siyaseti paralelinde hareket edilmesini istiyor. Şiilere, ortak hükümet kurulmasını telkin ediyor. Orada da iç kavgalar var; Maliki mesela daha çok İran yanlısıdır, Adil Abdulmehdi denen şu anki başbakan İran yanlısı olmakla beraber (bir Şii partisinin de içindeydi) iki tarafı da idare etmeye çalışıyor.

Sanki bir Şii-Sünni çatışmasıymış gibi bir görüntü veriliyor. Özünde kitleler artık mezhepçiliğe inanmıyor. Şiiler geldi Irak’a hükümet oldu, seneler geçti ama oradaki Şii köylü, emekçinin karnı hala aç. Halk, petrol gelirlerinden yeterince pay alamıyor. Satılan petrol günlük hayatı iyileştirmiş değil. Lübnan’daki halk da öyle. Elektriği yok, suyu yok, yatırdığı parayı bile bankalardan çekemiyor. Dolayısıyla böyle bir sınıfsal durum söz konusu. Gerçekte arkasında emperyalizmin, küresel sermayenin de olduğu bir saldırıdan bahsediyoruz. Örneğin ABD, Lübnan bankalarına verdiği kredileri keseceğini söyledi ve kesti. Lübnan’daki bankalar da esnaf ve kooperatif kredisi veremedi. Körfez ülkelerinde çalışan Lübnanlılar

kazandıkları paranın bir kısmını ailelerine gönderebiliyorlardı, ABD bu havalelere de engel oluyor. Dolayısıyla uluslararası bankalardan Lübnan bankalarına transfer yapılamıyor.

‘BU GENÇ BİR KUŞAK, GERİ ÇEKİLMEDİLER’

Halk şimdiye kadar mezhepsel klişeler içerisinde yaşamış fakat herkesin canı aynı derecede yanmış. Açlıktan ölmeyelim derdi insanlarınki. İşten çıkarmalardan etkilenenler bir tek Dürziler, Şiiler de değil ki; bütün ezilenler aynı durumda. Gösterilmek istenen ise bunun tam tersidir. Sanki olay sadece ve sadece bir Şii-Sünni kavgasından ibaretmiş gibi sunuluyor haberler. Hizbullah’ın bir yetkilisi, sokaktaki bu kitle hareketine karşı çıkmalarını ABD’nin devreye girmesiyle açıklıyor. Sokağa dökülen halk ise bunları çok dinlemiyor. İşin aslı, kaba bir ifadeyle ‘bana ne partilerden’ diyorlar. Dolayısıyla halkın isyan; daha önce bulunduğu partiye isyan, daha önceden benimsediği mezhepsel görüşe isyan, bunlardan daha da önemlisi kurulu sisteme isyan... Hizbullah da bu egemen sınıflara dâhildir; eylemlere karşı cephe almasını ise ABD’nin işe dahil olmasını söyleyerek meşrulaştırıyor. Orduyu ve polisi devreye soktular bu halk hareketini bastırmak için ama bastırılmadı. Bu bir genç kuşak, geri çekilmediler.

‘BU BİRAZ DA GEZİ’YE BENZİYOR’

Belki ciddi bir lideri yok ama Arap dünyasındaki genel halk isyanları hep böyle, önderlikleri bulunmuyor. Halk, bir diktatörü deviriyor ama kendi önderlikleri olmadığı için köklü değişiklikler yaşanmıyor. Bir de talepler sandıkta yeni seçimler yapmaktan öteye gitmiyor. Dolayısıyla itiraz var fakat geleceğe ilişkin çok ciddi bir perspektif yok. ‘Hükümet gitsin’ deniyor; peki, kim gelsin? Bu biraz da Gezi’ye benziyor. Ne oldu Gezi’de? Türkiye genelinde 5 milyona yakın insan sokağa döküldü ama bir önderlik yoktu. İkinci aşamada ne yapacağız diye bir plan program olmayınca bir gecede bitebiliyor. Kaldı ki çok ciddi bedeller ödendi. Bir anlamda Gezi’ye benzetiyorum Arap dünyasındaki kitle hareketlerini.

‘ÖNDERLİK OLMADIĞI MÜDDETÇE HALK AYAKLANMALARI YÖNÜNÜ TAYİN EDEMEZ’

Halk hareketlerin tabii olduğu bir örgüt olması gerekiyor, bir önderlik-

leri olması şarttır. Şimdiye kadar tek bir yerde görüldü ortak önderlik; 1980’lerin sonundaki birinci İntifada (Filistin) sırasında. İlk intifa birkaç sene sürdü, ortak bir önderlik vardı. Müsterek bir önderlikleri, ikinci ve üçüncü aşamalar için planları vardı. Ne yazık ki İslamcı Hamas direnişi, farklı bir yöne çekti. Oluşturulan önderliğe katılmayarak onun nimetlerini kendisi yemek istedi, ortak önderlik de böylece dağıldı.

Günümüzde halk ayaklanması, tek bir ülkenin içerisindeki mesele olmaktan çıktı. Birçok yerde halk ayaklanması var. Egemen güçler, bu halk isyanlarını, istedikleri yere kanalize etmeye ya da kendi çıkarları doğrultusunda birbirilerine karşı kullanmaya çalışıyor. Tunus’taki halk ayaklanmasında komünistler nispeten güçlüydü, Mısır’da da aynı şekilde. Ayaklanma olduktan sonra, onu yönlendirecek güce ise sahip değillerdi. Mesela Amerikalı temsilciler hem Tunus hem de Mısır’a gidip hareketin temsilcileriyle şu öneriyi sundular: “Sizin demokrasi tecrübeniz azdır. Size yardım edip istenilen demokratik düzeni sağlayabiliriz.” Bu açık bir müdahale olmasa bile tam bir yönlendirme örneğidir. Oysa sen bunu kaldıracak örgütlü güçsen ve ikinci aşamanın gerekliliklerini uygularsan halk seninle gelir. Orada tersine geri çekilme yaşandı; özellikle sosyalistler, “aman biz geri duralım, halk nasıl olsa anlar” dediler. Ne oldu peki? Müslüman Kardeşler boşluğu yakaladı ve devrimsel durumun üzerine oturdu. Gezi de böyleydi. Irak ve Lübnan’da da muhtemelen böyle olacaktır çünkü oradaki emperyalist kavga daha büyük. Önderlik olmadığı müddetçe halk ayaklanmaları, tek başına yön tayin edemezler. Pusula gibi, pusulanız yoksa başkaları yön gösterir, nitekim şimdi de herkes bir yöne çekiyor.

Gezi’yi bu anlattıklarımaya özellikle dâhil etmek lazım. Ders çıkartılması gerekiyor yaşananlardan. Milyonlarca insan sokağa çıktı fakat önderlikten yoksun olunması nedeniyle sonlandı. Gezi’den alınması gereken dersler diğerlerinden alınması gereken dersler gibidir, olmalıdır. Irak’takinden örneğin -ki daha tehlikeliydi Irak. En azından Gezi’ye dış müdahale yoktu, onu kullanmaya çalışan emperyalist güçler yoktu. Bu sebeplerle ortak bir önderlik olmadan oluyordu.

"Umut Tükenmek Bilmiyordu, 2 Şubat Sabahında"

"Herkes işini yapsın" dedi gerilla birliğinin komiseri ve toplantıyı bitirdi. Bitirmeden önceki son sözleri yüzü kadar net gözleri kadar berraktı. Toplantı bitiminde mangalarına çekilen tüm gerillalar iki gündür süren bu akşam son bulan eleştiri-özeleştiri toplantısının muhasebesini yapmaya başladılar. Ve hepsi de "Herkes işini yapsın" sözüne odaklanmışlardı. Aslında mesele bu kadar basit ama bir o kadar da karmaşıktı gerillalar cephesinde. Gerillalar yoğunlaşma içindeyken sözün sahibi de manganın girişindeki tüneli, gökyüzünün ferahlığına kavuşmanın sabırsızlığıyla hızlı bir şekilde geçti. Tünelin sonundaki zifiri karanlığın karşısında dimdik durarak yüzüne dokunan kar tanelerinin ritminde iki gündür süren toplantının gerillalar üzerindeki etkisini düşünüyordu.

Gece bir kaplumbağa misali ilerleye ilerleye yol alıyordu. Akşam yağın yoğun karın ardından gece gökyüzü sakinleri birer birer lambalarını yaktılar ve aydınlatmaya başladılar yeryüzü sakinlerini. Akşamla birlikte başlayan sessizlik gece de sürdürülüyordu tabiat ananın çocukları tarafından. Bu sessizliği ilk bozan ilk uyanan çocuk oldu. Uzun boylu yeşil gözlü dalgalı saçlı olan Tağar'dı ilk Bozan sessizliği. Uyanır uyanmaz bir bebek misali ağlamaya başladı olgunluğunu unutturarak. Diğerlerinin uyanmasıyla tabiat ananında uyanması bir oldu. Karanlıklar içinde bir süredir tabiat anayı ve çocuklarını izleyen dış nöbetçinin dünyanın hiçbir yerinde bulamayacağı bu seyri, nöbeti devralmaya gelen yoldaşı bozdu. Tabiatın ve çocuklarının sesine birbirine nöbet aktaran gerillaların sesi de eklendi.

Tabiatın çocukları koşuştururken

Bir gerilla nöbeti diğerine

Gece gündüze

Dört beşe devrediyordu yerini

Bir hezenin çatlama sesi duyuldu. Tavan aralarında dolaşanlarda sese kulak kestiler. Toprak ürperdi, ürperinin vermiş olduğu sıcaklıkla üzerin-

deki üşüyen kar erimeye başladı. Süzülen karın üstünde duran güvercin ayağın altında bir şeylerin kaydığını hissederek ne olduğunu anlamaya çalıştığı sırada hezenin çıtırtısı müthiş bir böğürtüye dönüştü. Güvercin bir doğal bir refleksle gökyüzüne doğru kanat çırpıma başladı. Güvercinin kanat çırpışındaki acıya uyanan gerillalar nöbetçi yoldaşın "Kadın yoldaşlar" diyerek koştuğunu fark ettiler. Ne olduğunu anlamayan gerillalar bir bebek masumiyetiyle etrafa bakındılar ve istem dışı onlar da koşmaya başladılar. Aynı yöne, aynı olaya ve aynı acıyı paylaşmak için karşılıklı olarak ne

olacağını düşünmeden.

Gerillanın üç saniyesini alan bu koşu sırasında milyonlarca düşünce geçti akıllarından. Düşünce dünyasında ilk sıyrılan, ilk kurtulan oldu. Karşılaştığı manzara karşısında yere yığılıp kalmak varken "Kazma küreği getirin" diye bağırdı. Ve o anda kazma yürek ellerinin arasındaydı. Artık görev enkazı kaldırmaktı. Büyük bir hassasiyetle yönetirken üşüyen eller kazma ve küreği enkazın altından gelebilecek en ufak bir sese daha odaklanmışlardı. Bu odaklanma o kadar güçlüydü ki "Yoldaşlar değişelim" sesini bile duymuyordu çalışanlar. Beyinler, en kısa süre içinde en hızlı biçimde enkazının altında kalanları çıkarmaya kilitlenmişti. Yoldaşlarına yaklaştıkları düşüncesiyle kazma küreği bir kenara

birakıp elleriyle eşelediler beyaz örtüyü. Eller toprakla buluştuktan sonra bir sıcaklık hissettiler ve bu sıcaklığın enkaz altındakilerden birine ait olduğunu hesaplayarak daha bir hassaslaştılar, umutları, düşledikleri canlı bedenlere ulaşmaktı ve bunun için ödemekten kaçınmayacakları hiçbir bedel yoktu.

Çok hızlı çalışan eller büyük bir hassasiyetle eşerken toprağı bir anda durdu. Durmanın anında gözlerin gördüğü yüzün dün konuşan netlikte olduğunu fark ettiler. Akşam aldıkları talimata uyarısına devam ettiler. Eller hareketsiz vücudu hissederken,

gerillalar müthiş bir güç ve hınçla doluyorlardı vücutlarını ve bu duygular dışı öyle bir yansıyordu ki tabiat ananın patlamaya hazır bir volkan olan çocuğuna benziyordu. Onlar da anlamıştı, göçük altında kalanların bir an önce çıkarılmaları gerektiği. İlk çıkarılan yoldaş ne kadar hareketsiz olsa da diğerlerine karşı umutlarını yitirmek istemiyorlardı. Elleri ellerde, gözleri göçükte, kulakları sessiz olan nefeslerdeki çığlıklarda takılı kaldı.

Arada bir değişiyordu eller. Biri 12 yıldır dağların toprağını eşeliyordu çeşit şekillerde. Kurşun yarasını, tetik boşluğunu, toprağı ve emeği hissediyordu. Ve 10 yıldır birlikte faaliyet yürüttüğü Emel'i ve Dersim'in son beş yıllık faaliyetini birlikte paylaştıkları Eylem'i, Dilek'i, Özlem'i ve Sevda'yı hissetti. İlk fark ettikleri Emel'di. Nabzına baktılar, yanıldıklarını sandılar bir daha, bir daha denediler, yanılmak istemiyorcasına umutlarını yitirmediler. Bu beden de yetmemişti. Umut fidanın ikinci hareketsiz bedeninin kökü bilinç toprağında yeni fidanlar olmaya doğru karışmıştı toprağı. Zaman sanki kaplumbağa sırtında yol alıyordu. Işık kadar hızlı ve bir yanardağ gibi güçlü olmak istiyorlardı. Göçük altında üç can vardı, amaçları onlara ulaşmaktı. Bunu bilerek çalıştılar. Ayaz soğuşuna rağmen, soğuşu hissetmeden akan terin sıcaklığıyla çalışmaya devam ettiler.

oları onlara ulaşmaktı. Bunu bilerek çalıştılar. Ayaz soğuşuna rağmen, soğuşu hissetmeden akan terin sıcaklığıyla çalışmaya devam ettiler.

Zaman geçmek

Eller durmak

Ten gitmek

Şafak gelmek

Yıldız sönmek

Güneş doğmak

Toprak bitmek

Umut tükenmek Bilmiyordu.

2 Şubat sabahında

Ve her değişen balıkçının ağı çekmesi gibi çalışıyordu. Yerini yoldaşlarından birine bırakan gerilla eğitim manga-

sına doğru yürümeye başladı. Mangaya girdiğinde iki hareketsiz bedeni sarmakta olan yoldaşlarını gördü. Cansız ama canlanan, göz bebeklerindeki ışık solmayan, yüzlerindeki tebessüm silinmeyen yoldaşlarına baktı. İçinden "Eylem yoldaş, Emel yoldaş" diyebilirdi sadece. Gözleri dolu ama dik durmaya çalıştı karşılarında. Tıpkı onlar gibi.

İlk geldiği günü hatırladı biri. Şimdi daha iyi anlıyordu Eylem yoldaşın var olanı nasıl değiştirme iddiasında olduğunu. Kötüden iyiye yürüyüşü ve anlamlandırmaya çalıştığı yoldaşlığı. Yılmış, yorulmuş bir gidışe rağmen zorluğun içinde ağır yükü omuzlayıp nasıl kavgaya sarılmaya çalıştığını anımsadı. Ezilen, hor görülen, küçümsenen kadını ayakları üzerine nasıl doğrulttuğunu hatırladı.

"Yiğit yoldaş, Eylem yoldaş" diyebilirdi bir kez daha, daha fazlası değil.

"Dikkat edin" sesleri düşünce denizinde kopardı gerillayı.

"Ne olur bu sefer gülen gözleriyle gelsin ve baksın bize gelen. Gitmesin, konuşsun ve görsün yüzümüzü, görelim gülen yüzünü. Sevincimizi anlatalım ona. Duyalım sesini, nefesi değiştirsin havamızı."

Olmadı. Yine aynı tabloydu nabzını ölçtüklerinde öncekilerle. Ama yine de inanmak istemiyorlardı hiçbirine.

Duygu dile döküldü, konuşmaya başladı.

"Geldi dağların Dilek'i

Gerillanın Dilek'i

Telli duvaklı

Yüzündeki umut ile

Umut oldu

Canlı bekleyen

Canlı dileyen

Yoldaşlarına

Hoş geldin Dilek'imiz

Umudun, umudumuzla

Çaban, çabamızla

Atmasa da kalbin

Yaşıyor düşüncelerin

Bak, yaşıyor işte kavgan

Sadece bugün rojbaşına geç kalktın."

Dilek'i götürdüler mangaya. Komutanı ve önderinin yanına yatırdılar usulca. Mutfakta yine dumanlı hava hiçbir tıkırtı, hiçbir gürültü yoktu tabiatın yakarışından başka. Bir cenazeye yakılan ağıt değil, çığlıktı, isyandı, haykırıştı yaşananlara. Bir bir çıkar-ken bedenler göçük altından engelleyemediği kazanın sorumlusu durumunda hissediyordu kendini. Bak bir daha geçiyordu yaşamındaki canlı ritmi unutturmamacasına. Sevda'ydı bu kez adı. Hasta diziyile nice yükler kaldırmıştı. Neylerdi ki ölümün yükü.

Son kalana da ulaşıldı toprak altında. Yılların gezginliğiyle adımladığı dağlarda solumuştu yaşamın havasını. Kopmaz bağlarla sarıldığı toprak ana yeni bir mekân olmuştu ona. Bir hareket dolaşıyordu cansız bedeninde. Toprak hayat veriyordu ona. Yavaş yavaş çıkardılar ve taşıdılar ölümü ortak paylaştıklarının yanına. Yılların ayrılığına ÖZLEM duyarak geldiği dağlarda son sözünü devretti yoldaşlarına.

Saat 8. 8'i 1 geçiyor, 2 geçiyor, 3 geçiyor... 8, 9, 10 geçiyor

Zaman saymaya yeni başlamış bir çocuk misali ağır aksak gidiyordu. Saniyeler bir bir devrediyordu sonrakine. Zaman, emeklemeyi öğrenmeden yürümeye çalışan çocuk misali bugün. Zamana inat enkaz temizleniyor. Ne

konuşan, ne susan, ne dinleyen, ne konuşan. Herkes iş yapıyor. 2-3 gerilla enkaz altındaki eşyaları çıkarıyordu. 8 metrekare bir manga. Manga duvarında kendinden öncekilerinin kaniyle boyanmış orak-çiçek-yıldızlı bayrak. Önünde ölüme isyan eden yaşamlarıyla beş karanfil. Önlerinde sıraya dizilmiş devredilen bayrağı taşıyanlar. Sıkı yumruklar, edilen kavgaya antları ve omuzlara alınmayı bekleyen beş yürek.

Mezar yerleri hazırlanmış ve kapanmayı bekliyordu. Kar eriyene kadar sırayla hazırlanan beyaz örtünün altına kondu bir kez daha hepsi kar eriyene kadar.

Çalışanlar devam ediyordu. Onlara ait olan izleri çıkarmaya toprak altından. Giden beş yürekte, gerçek olan yaşananın kendisiydi. Beş kadın, onları yeniden can suyuna kavuşturan kavganın önünde. Son kez selam durdular ve sonsuza dek birlikte yürüyeceklerini haykırarak kalanlar. Hiçbir şeyin acısını bu kadar ağır yaşadığını düşünmüyordu hiçbirisi.

Eller üzerinde tükenmeyen bir enerjiyle yansıtılan düşüncelerin yazılı olduğu defteri çıkarıyordu. Çamurun içinden çıkaran eller dikkatle eğilip inceledi defteri. İçinde özenle tutulmuş notlar ve yanında bir kitap defter. Adı "Ne Yapmalı"ydı. Şimdi bu soruya verilecek en büyük yanıt kitabın içinde yazılıydı. Mücadeleye devam etmekte görevleri.

Eller durmak bilmiyordu bugün. Üretimde bulunan eller her anı, yaşamı daha emekle yoğurarak yaratanlar. Durmadı, duramazdı bu acı günde. Elleri acımadı gerillalar hiçbir zaman da acımayacaktı. Ardından gittiklerini düşündüler. Gidenler ellerinden geleni yapmışlardı ve devretmişlerdi bayrağı onlara.

Eşyaları çıkarmaya devam ediyorlardı. Çıkarılanlar, kalanlara bir miras olarak verildi. Yeniden ve onlar adına da kullanılmak üzere. Toprak altında silahlarına ulaşılmıştı. Küçük ve incecik ellerle ama büyük düşüncelerle yönlendirilmiş silahlar. Yeni muharebelere girmek üzere silindi özenle.

Güneş doğalı 2 saat olmuştu ve za-

man ilerliyordu. Enkazı gören güneş ona katılmak üzere yola çıkanları karşılıyordu ve enkazda görünen yüzü her durumda Tokat'tan, Dersim'den, Mardin'den, Erzincan'dan, Sivas'tan, Yozgat'tan ve daha birçok yerden dik duran ama ağlamaklı olan gözlere sesleniyordu güneş.

Enkazdan bütün eşyalar çıkarılmış. Yoldaşlara bahara kadar kar altındaydı. Sessizliğin boğuculuğu kaplamıştı anı. Gözler birbirinden kaçak, konuşanlar, kelimeleri seçmekte zorlananlar, anlatılanlar yüzlerinden okunuyor. Sığınılacak tek yer halk, parti, yoldaşlar, bugün sonsuz olanlar. Arayışta olan gözler temizlenmekte olan şarjörü gördü ve o şarjör anı kavgada yaşatılacak olan yoldaşlara götürdü onları özlemle.

Haykırışlar

Savaş diye

Ve onlar seni en çok sevenler

Onlar yaşamı en çok sevenler

Yaşam için ölenler

Onlar ölümün

Kurallığın

Karamsarlığın

Toprağa bulaştığı yerde

Zaman geçiyordu. Geçmesi gereken an yavaşlıyordu inadına olsa gerek. Yas tutmaya zaman yoktu. Kavgaya beklemiyordu. Sorulacak hesap sabırsızdı. Gidenlerin yarattığı boşluklar onlar adına da dolacaktı. Yürüyüş aksamayacak, ileriye doğru adımlar hızlanacaktı ve hızlanmalıydı. Çünkü gidenlerin son talimatıydı. "Herkes işini yapacaktı." Ve bu iş devrimin görevleriyle yüklüydü. Mevziler yeniden dolmayı bekliyordu. Daha güçlü vurmak, daha güçlü anmak için.

Beşler kar altında değildi

Pratiğin içinde

Savaşın ortasındaydılar

Durmuş yürekleri

Yaşama dönüyordu kavgada

Pratiğin her anında

Yapılmaya çalışılanlar

Ve yapılmak zorunda olanlarla

Halkla, partiyle ve yoldaşlarıyla

Bir Partizan

Soysuzların Soylulaştırılması: Kanal İstanbul

Kanal İstanbul; Marmara Deniz'i ve Karadeniz'i birbirine bağlaması üzerine tasarlanan su yolu projesi olarak çok da uzak olmayan bir zamanda Türkiye, özelde İstanbul gündemine girdi. Sistem partileri bu proje kapsamında halk kitlelerini etkilemek ve rant devşirebilmek için aralarındaki hırlaşmaya son surat devam edegeliyorlar. Bir yanda Erdoğan'ın "Hayalim" narası yükselirken diğer yanda "Cinayet-katliam" yanıtları geliyor. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ni CHP'nin almasıyla iktidarın rant alanlarının daralması ve İBB'yi aşarak İstanbul üzerindeki rantı ortak olma çabaları, İBB'nin ise rant alanını paylaşmaya yanaşmaması, ekolojik, İstanbul'da yaşayanlar için felaket söylemleri geliştirilmesi, hâkim klik dalaşının bir perdesini de Kanal İstanbul üzerinden gün yüzüne çıkartıyor. Sistem partilerinin Türkiye tarihi boyunca bir avuç kan emicinin çıkarları ekseninde yürüttükleri politikarlardan biri daha karışımıza çıkartılıyor.

Kanal İstanbul, inşaat sanayisinin güçlenmesi, yurt dışından sermaye akışının sağlanması ve tabii ki "soylulaştırma" projesi olarak halkın

huzurunda yer ediyor. Ülkenin içerisinde bulunduğu ekonomik açmazın da bu vesile ile biraz daha ötelenmeye çalışıldığı sonucu elbette aşikârdır. Türkiye ekonomisinin motor güçleri kabul edilebilecek inşaat ve tekstil iş kollarının uzunca bir süredir durağan olan seyri, Kanal İstanbul vesilesiyle iktidar tarafından güçlendirilerek kendi havuzuna akan meblağında tekrar toparlanması sağlanmaya çalışılacaktır.

Büyük bir ekolojik yıkıma da sebep olacaktır bu proje. Zaten İstanbul'da az olan tarım ve orman alanlarının yok edilmesi, deprem ve tsunami olasılığının, tuzluluk nedeniyle Karadeniz'den Marmara'ya doğru saatte 8 kilometreden daha büyük bir hızla akacak yeni sath akıntısının gerek Marmara ve gerekse Batı Karade-

niz'de yaratacağı hidrografik etkiler ile ekosistem dengesi üzerindeki olumsuz etkileri, radyoaktif serpinti olasılığı, Marmara Deniz suyunun küresel ısınmanın da etkisiyle 1,65 metre yükselbilecek olması, arkeolojik veya tarihi alanların yok edilmesi, milyonlarca hayvanın katledilmesi vb. gibi birçok sorununda Kanal İstanbul ile birlikte anılıyor olması elbette pek iç açıcı değildir.

"Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser" (Karl Marks)

Ekoloji sorunu tam da Kanal İstanbul'un gösterdiği gibi esasta kapitalizmin doğayı talan ederek sermayesini geliştirmesi sorunu olarak

çalışılan ülkede toplumsal, ekolojik, ekonomik, kültürel vs. bir yıkım meydana getirilir. Savaş seçeneği arka planda kaldığında ise yer altı ve yer üstü kaynakları zaten hâkim emperyalist klik tarafından hunharca kullanılıyor demektir.

Kanal İstanbul'la karışımıza çıkan ise Türkiye halkının sırtına yüklenecek yeni yüklerdir. Tıpkı yapılan köprülerin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesinde olduğu gibi. Araç geçişlerinden hedeflenen meblağ sağlanamadığı taktirde bu meblağın garantörü olarak devletin kalan kısmını sağlaması şeklindeki örneklerle görülmektedir. Kanal İstanbul da aynı motivasyonla sömürü ve rant alanlarını emperyalist

kadar ki dönüşüm vakalarında görüldüğü üzere yerlerinden yurtlarından edilen insanlar daha fazla borçlandırılarak bölge dışına sürüleceklerdir. Yerlerini ise burjuva unsurların alacağı açıktır. Bu dönüşüm biçimine ise "soylulaştırma" adı verilmektedir. Litaratüre, neo-liberalizm ile birlikte girmiştir. Şehir merkezlerinden yoksul halk çıkartılarak yerlerine burjuvazi yerleştirilecektir. Kanal güzergahı üzerinde henüz imarı olmayan, suyun, elektriğin çok kısa bir süre önce geldiği gecekondu mahalleleri bulunmaktadır. Bu proje ile halkın emeği alinteri gasp edileceği gibi, açık bir biçimde ifade edilmese de "soylulaştırma" biçimindeki yaklaşımla da aşığılanmaktadır.

Eğitim ve sosyal yaşam alanlarının kısıtlılığı, kanal güzergahı üzerindeki yaşayan halkın süreçte ilişkisi de zayıf kalmıştır. Kanal projesine ilişkin tepkiler daha "elit" alanlara sıkıştırılarak sürdürülmektedir. Sorunla karşı karşıya kalacak halk kitleleri ile bağlarımızı güçlendirmeli, onları bu mücadelenin bir parçası yapmalıyız. Bu rant projesinin politik muhtevasına ilişkin çalışmalar yapılmalı, sorunun rant

ele alınmalıdır. Çok iyi görünüyor ki tek başına ekolojik bir sorun değildir. Kanal İstanbul arazi fiyatlarının yükselmesinden ve özellikle yabancı sermayenin emlak alanındaki "Yatırımları"ndan doğan tartışmaların çok öncesine dayanması, kanal bölgesine kayması, inşaat sektörünün canlandırılması ve "İşsizliğin azaltılması", ekonominin bir süre daha sürdürülebilirliğinin sağlanması ve ekolojik yıkım iç içe geçmektedir. Hâliyle görülmektedir ki, ekoloji için mücadele, feodalizm-kapitalizm ve emperyalizme karşı mücadele ile iç içe geçmiştir. Emperyalistler rant alanları daraldığında, sermayelerini daha da büyütmek için diğer emperyalist kliklerle dalaşa durur ve kaçınılmaz son olarak çatışma gerçekliği ortaya çıkar. Devami, rant alanı olarak çöreklenilmeye

şirketlere pazarlamak ve pay almak üzerine kurulmuştur.

"SOYSUZLARIN SOYLULAŞTIRILMASI"

Kanal İstanbul projesi aynı zamanda bir kentsel ya da başka bir ifade ile rantsal dönüşüm projesi olarak değerlendirilmelidir. Sorunu yazımızın şimdiye kadarki kısmında ne kadar rant ve ekoloji eksenli değerlendiresek de önemli yanını da proje alanı üzerinde yaşamlarını ikame eden halk oluşturuyor. Kanal güzergahı incelendiğinde görülebilecektir ki, güzergah üzerinde çoğunlukla emekçi halk barınmaktadır. Haliyle halkın boğaz manzaralı evlerinin olabileceği kanal projesi kapsamında ne iktidar ne de "muhalefet" tarafından düşünülmemiştir-düşünülmeyecektir. Şimdiye

alanlarını paylaşmak istemeyen CHP kliği ekseninde İBB üzerinden sloganlaştırılarak tartışılmasına izin vermemeliyiz.

Önceki yıllarda kanal güzergahı üzerindeki bölgelerde "kaçak" denilerek yıkımlar gerçekleştirilmek istenilmesine rağmen halkın örgütlü duruşu bu saldırıyı püskürtmüştür. Esas karşı koyuşu ortaya koyacak olanda yine aynı halk olacaktır. Direniş ortaya çıkınca direnişte olmak, katkı sunmak, önderlik etmeye çalışmak önemlidir. Zira, henüz kanal güzergahı üzerinde yaşayan halka karşı proje ekseninde bir saldırı gerçekleşmemişken ve güzergah bir direniş sahasına dönüşmemişken o alanda olmak kitleleri bilinçlendirerek saldırıyı birlikte karşılamak daha önemlidir.

Yıl önce Hrant'ı katleden zihniyeti hayatın her alanında çok daha yaygın ve yoğun olarak görmeye devam ediyoruz. Bu zihniyete karşı mutlaka ama mutlaka direneceğiz" diye konuştu.

ANKARA

Ankara Hrant Dink Anma İnisyatifi, Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in katledilişinin 13'üncü yıl dönümünde İnsan Hakları Derneği (İHD) Ankara Şubesi önünde andı. "Katilleri biliyoruz hepimiz oradaydınız" pankartının açıldığı anmaya HDP Milletvekilleri Filiz Kerestecioğlu, Ömer Faruk Gergerlioğlu, Partizan, ESP, SYKP, Alinteri, PSAKD'nin da ara-

larında olduğu siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri katıldı.

İnisyatif adına açıklamayı okuyan Zarife Çalaman, Hrant'ın hedef gösterildiğini hatırlatarak "Azmettiricileri, Genelkurmay'ın tehdit bildirisi, İstanbul vali muavini'nin odasında yanındaki bir MİT ajanıyla birlikte tehdit eden MİT İstanbul Bölge Başkanı, hedef haline getiren, linç gösterilerine dönüştürülen yargılama süreçleri, ırkçılar, kafatasçılar, 'Nasyonal Sosyalistler'... Hepsi on parmaklarıyla cinayetin tam ortasında ellerinin kanıyla orta yerde duruyorken 13 yılın sonunda; 'Karanlığın bir bebekten yarattığı tetikçi', bir 'Psikopat' ve bir

'Polis Muhbiri' dışında kimse yok. Onlarca devlet görevlisi sözüm ona 'Sorgulandı' ancak gerçek suçluların yanına bile yaklaşılmadı" dedi.

Yaşanan katliamlarla yüzleşmedikçe yenilerinin yaşandığına dikkat çeken Çalaman, "Ermeni Soykırımı ile yüzleşmemek; Asuri-Süryani Soykırımını, Pontos Soykırımını, Ezidi Soykırımını ve ardı sıra coğrafyamızda yaşanan diğer yangınları-kayımları getirdi. Hrant Dink cinayeti ardından oluşan tepki ve sokağa dökülen toplumsal vicdanın süreç içinde sistemli bir şekilde düşürülüp etkisizleştirilerek cinayetin kabullenilmesi ile bugünkü tekil ve toplu cinayetlere davetiye

çıkacak bir 'İklim' ne yazık ki yaratılmıştır" ifadelerine yer verdi.

Çalaman konuşmasını şu sözlerle tamamladı: "Bir kez daha ortaya çıkmıştır ki katil-katiller, devlet aygıtının içinde ise o aygıtı bağlı 'Adalet Sayrılarının koridorları, 'Adalet dağıtılan yer' değil, 'Adaletin katledildiği karanlık dehlizlere' dönüşür. Katledilmesinin üzerinden geçen 13 yılın sonunda Ahparik Hrant'ı saygı, sevgi ve özlemle anıyor, anısı önünde saygı ile eğiliyoruz."

Eylem, "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz", "Hrant için adalet, herkes için adalet" sloganlarıyla sona erdi.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

YUSUFELİ ŞEHİTLERİ

Hırçın Karadeniz'in dağları kızıl bir isyana durmuştur. Nilüfer (Atav) ile Adem (Asal)'in Artvin Borçka'da şehit düşmesinin ardından gerilla, akan kanın öcünü almak için Yusufeli Karakolu'nu basmaya karar verir. Kamulaştırdığı bir minibüsle yola çıkarlar. Gözlerde kin vardır. Parmaklar tetiği sıcak tutuyordur. Ancak aksilik çıkar, yolda aramaya denk gelirler. Çatışma çıkar. Karadeniz'in düşmana korku salan dört hırçın gerillası, bayraklarını ardıllarına bırakarak Karadeniz'i kızılaştırırlar.

Erhan Öztürk: Mersin'de dünyaya gelen Öztürk, ortaokul ve lise boyunca ailesine destek amacıyla hem okur hem de çalışır. Farklı bir siyasette örgütlenmiştir önce... Yetkinleşmeye başladığı dönemlerde İbrahim Kaypakaya'nın düşüncelerini incelemeye ve etkilenmeye başlar. Kısa bir süre sonra Proletarya Partisi ile ilişkiye geçen Öztürk, Dersim'de gerillaya katılır. Şehit düştüğünde parti üyesi ve aynı zamanda Halk Ordusu Genel Komutanlığı Üyesidir.

İhsan Şimşek: Dersim ve Karadeniz dağlarının yiğit "Memo"su Şimşek, Sivas'ta dünyaya geldi. Neşeli, coşkulu ve kararlı kişiliği ile tanınan Şimşek, şehit düştüğünde parti

üyesi ve siyasi komiserdi.

Hasan Özdoğan: Dersim'in Nazımiye ilçesinde dünyaya gelen Özdoğan, yine Dersim'de gerillaya katılır. Daha sonra Topçam dağlarında görev alan Özdoğan, şehit düştüğünde parti üyesi, Karadeniz Bölge Komutanlığı yedek üyesi ve komutan yardımcısıdır.

Muharrem Kaya: Sivas Divriğili olan Kaya, defalarca tutsak düşmüş, ancak yılmadan mücadele etmeye devam etmişti. 1992 yılının şubat ayında tutulduğu Kayseri Zindanı'ndan firar eden Kaya, özgürlük solutionu Karadeniz dağlarında alır. Şehit düştüğünde parti üyesidir.

HAZRO ŞEHİTLERİ

Takvimler, 24 Ocak 1981'i gösterdiğinde parti ağacının iki filizlenen dalı, hain bir pusuda koparıldı. Parti üyesi Haydar Aslan ve parti ileri sempatizanı İhsan Parçacı, kolluk kuvvetleri ile girdikleri uzun süren bir çatışma sonrası şehit düştüler. Onları ihbar eden Kırmataş köyü muhtarı Teyfik Keletoğlu 13 Temmuz 1981'de Halk Ordusu tarafından cezalandırıldı.

Haydar Aslan: Yoksulluk içinde, Dersim'in Mazgirt ilçesinde dünyaya geldi. Alçakgönüllü ve samimidir. Kısa bir süre kaldığı TC zindanlarında işkenceye uğrar, dişleri kırılır. Aslan,

birçok alanda faaliyet yürütmüş bir Proletarya Partisi üyesidir.

İhsan Parçacı: Amed Hazro'da dünyaya gelen Parçacı, bu bölgede faaliyet yürüten gerilla birliğinde görev almıştır. Şehit düştüğünde parti ileri sempatizanıdır.

Selahattin Doğan: 1954'de Sınop-Erfelek'e bağlı Sarıboğa köyünde dünyaya gelen Doğan, İstanbul'da çeşitli fabrikalarda ve inşaatlarda işçilik yaptı. Dürüst, samimi ve fedakâr tavırlarıyla kitlelerin gönlünde taht kurdu. İşçi sınıfı içinde faaliyet yürüttü. O dönemde birçok askeri eylemde görev aldı. Bahçelievler Haznedar'da polisle girdiği çatışmada, 5 Ocak 1978'de yaralı halde düşmanın eline tutsak düştü. Ser verip sır vermeme tavrı karşısında yenik düşen işkenceciler, onu 2 Şubat 1978'de katletti.

Mehmet Düzen: 5 Şubat 1961'de Dersim Ovacık'a bağlı Çöğürlük (Bözkuşuğu) köyünde dünyaya geldi. Daha gençlik yıllarında Kaypakaya'nın düşüncelerini benimsedi. 12 Eylül AFC'si sırasında aranır duruma düştü. Mazgirt yöresindeki gerilla grubuna katıldı. Mazgirt'in Örs köyü yakınlarında çıkan çatışmada, 5 Şubat 1981'de şehit düştü.

Haydar Sönmez: 1957'de Dersim Mazgirt Yetimoğlu köyünde dünyaya gelen Sönmez, Dersim'de gerçekleşen toprak işgalinde tutuklandı. Tahliye olduktan sonra mücadeleye kaldığı yerden devam etti. Bir işbirlikçiyi cezalandırdığı iddiasıyla gözaltına alındı. Şubat 1982'de işkencece katledildi.

Salih Güneş: Dersim'in Ovacık ilçesinde 1962'de bir Kürt ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Dev-

rimci mücadeleye Halkın Kurtuluşu saflarında başladı. 12 Eylül döneminde ser verip sır vermeyendi. Zindandan çıktıktan sonra gerilla bölgesinde faaliyetlerine devam etti. Yeni görev alanı Çukurova'ya giderken 1 Şubat 1993 günü geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Ali Haydar Yıldız: Aslen Dersim-Mazgirtli olan Ali Haydar Yıldız, Elazığ ilinin Palu ilçesi Erturan köyünde dünyaya geldi. İlkokul, orta ve lise dönemleri yoksullukla geçti. 1970'li yıllara gelindiğinde kendi yaşamından çok iyi bildiği açlığın ve sefaletin sorumlularına karşı kin ve öfkeyle mücadele etmeye başladı. O, bu mücadelesini öğrenci gençliğin akademik demokratik mücadelesinde somutladı. Proletarya Partisi'nin bilimsel temellere oturarak oluşturduğu mücadele çizgisini benimseyerek bunun gelişip büyümesi için yorulmak bilmeksizin bir militan, bir kadro olarak fedakârca mücadele yürüttü. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını kurtuluşa götürecektir yegane güç olarak inandığı Proletarya Partisi'nin kurucuları arasında yer alarak bu davaya katkısını en üst düzeyde gösterdi.

Halka inancın, güvenin zedelendiği, kendine güvenin sarsıldığı, olanaklar içinde olanaksızlıkların yaşandığı günümüzde, Ali Haydar Yıldız, Proletarya Partisi'nin ilk şehidi ve Halk Ordusunun ilk komutanı olarak mücadelesini sürdürenlerin yolunu aydınlatarak ölümsüzleştirdi yediveren gül gibi milyon milyon doğan Ali Haydarlara merhaba diyerek.

Hrant Dink katledilişinin 13. yılında anıldı

HABER MERKEZİ- Ermeni gazeteci Hrant Dink katledilişinin 13. yılında İstanbul, Ankara, Malatya ve İzmir'de anıldı.

İSTANBUL

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink, katledilişinin 13. yılında vurulduğu yerde, vurulduğu saatte anıldı.

Hrant'ın arkadaşları'nın çağrısıyla Agos Gazetesi önünde buluşan çok sayıda kişi vurulup düştüğü yerde Hrant'ın anısını yükseltti.

Katledilen Avukat Yusuf Ekinci, Tahir Elçi, Sevag Balıkcı'nın anıldığı eylem-

de tutsak Halkların Demokratik Partisi (HDP) eski Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ile tutuklu gazeteci, aydın, yazar ve avukatlar da selamlandı.

Hrant Dink'in katledildiği saat olan 15,05'te hafızalara kazınan "Biz Ermenilerin bu topraklarda gözümüz var, köklerimiz burada" cümlesinin yer aldığı röportajı dinlendi.

Anma Ermenice ağıtlarla sona erdi.

İZMİR

Hrant Dink için İzmir Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde de basın açıklaması yapıldı. "Unutmuyo-

ruz, affetmiyoruz" pankartı taşıyan emek ve demokrasi güçleri, "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katiller halka hesap verecek" ve "Hepimiz Hrant'ız hepimiz Ermeniyiz" sloganları attı.

Basın açıklamasını kurumlar adına Eğitim Sen İzmir 1 No'lu Şube Başkanı Necip Vardal okudu. Geçen yıllar boyunca adalet arayışlarının devam ettiğini ifade eden Vardal, "Bu adalet arayışını sekteye uğratmayı amaçlayan yalanlar ve oyalamalar da devam etti. Hepimiz biliyoruz; Cumhuriyet tarihi, faili meçhul siyasi cinayetlerle ve bu cinayetlerin bitmeyen davalarıyla doludur" dedi. Gerçek sorumluların hiçbir şekilde yargılanmadığını

hatırlatan Vardal, cinayete adı karışanlardan bazılarının terfi ettirildiğini ödüllendirildiğini söyledi.

Vardal son olarak iktidara seslenerek, "Hepiniz oradaydınız, hepiniz failsiniz. Çok iyi biliyoruz ki hepiniz o gün cinayet mahallindeydiniz. Polisiniz, jandarma istihbaratçınız, valinizle hepiniz oradaydınız. Başta MİT ve Genelkurmay olmak üzere, polis, asker, yargı, bürokrasi, dolayısıyla da tüm bu devlet kurumlarının bağlı olduğu siyasi iktidar, yani AKP iktidarı, Hrant'ın hedef haline getirilmesinde, öldürülmesinde, öldürüldükten sonra failerin üzerinin örtülmesinde doğrudan sorumludur. Bu nedenle 13

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yenidemokrası1](#)

[yenidemokrası1](#)

[yeni_demokrası1](#)

[yenidemokrası6.net](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20